

ПОЛИТИКИ

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXIV
1105
БРОЈ
2. III 1973.

ЗАБАВНИК

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

Ripley

Веровати или не!

ЗЕЛЕНОКЉУНА КУКАВИЦА

СА
ЦЕЈЛОНА
ЈЕДИНА
ЈЕ ВРСТА
КУКАВИЦЕ
КОЈА ГРАДИ
СЕБИ ГНЕЗДО
И ЛЕЖИ НА
ЈАЗИМА.

АСОКА

БУДИСТИЧКИ ВЛАДАР ИНДИЈЕ
ОД 264. ДО 227.
ПРЕ НАШЕ ЕРЕ,
ПОДИГАО ЈЕ 84.000
МАЊИХ И ВЕЊИХ ХРАМОВА
ОД КОЈИХ ЈЕ
СВАКИ ТРЕБАЛО
ДА ЧУВА ПО ЈЕДНУ
БУДИНУ
РЕЛИКВИЈУ.

ГРБ

ИТАЛИЈАНСКЕ ПОРОДИЦЕ
БОРГЕЗЕ ИЗРАДИО ЈЕ КАМИЛО
БОРГЕЗЕ 1605. ЗАТО ШТО ЈЕ НА
АДН КАД ЈЕ ПОСТАО ПАПА
ПАВЛЕ У ВИДЕО КАКО ЈЕДАН
ОРАО СЛЕКЕ НА ГРБ ПАПЕ
ГРГУРА XIII НА КОЈЕМ СЕ
НАЛАЗИ ЗМАЈ.

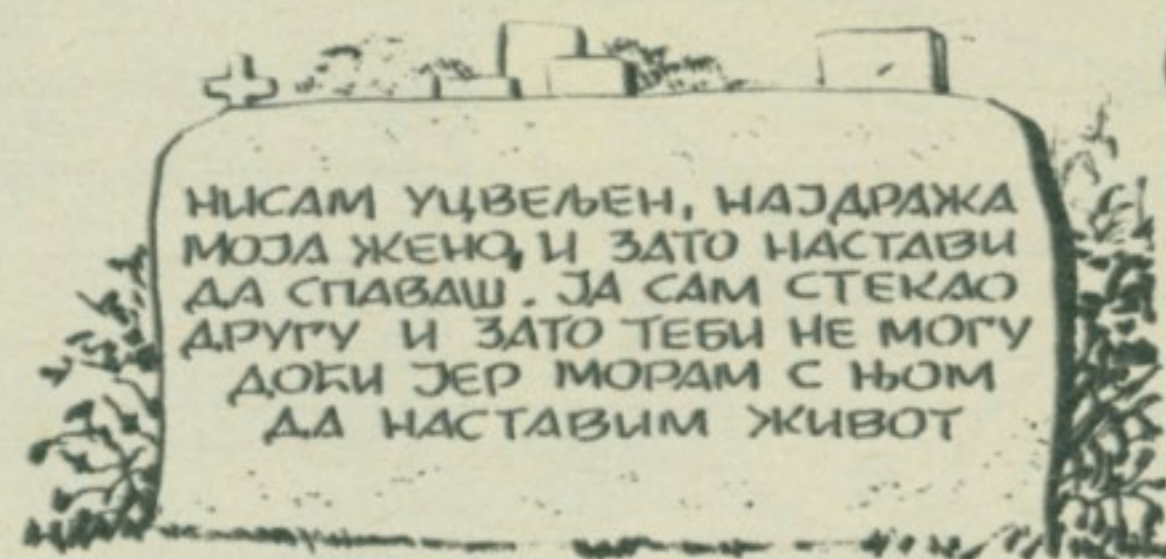
БРАЗИЛСКА ПАЛМА

ДАЈЕ ДРВО
ЗА ГРАЂЕЊЕ КУКА, ЛИШКЕ
ДА СЕ ПОКРИЈУ КРОВОВИ,
ПЛОДОВЕ КОЈИМА СЕ
ХРАНИ СТОКА
И ЗРНЕВА
КОЈЕ СЛУЖИ КАО ЗАМЕНА
ЗА КАФУ.

СТРАШНА ПОДУДАРНОСТ

ЖАН-МАРИ ДИНБАРИ,
ОПТУЖЕН
КАО ОЦЕУБИЦА
ГИЛОТИНИРАН ЈЕ У ПАРИЗУ
У 26. ГОДИНИ
13. ФЕБРУАРА 1846.
ЊЕГОВ ПРАДЕДА,
КОЈИ СЕ ТАКОЈЕ ЗВАО
ЖАН-МАРИ ДИНБАРИ,
ТАКОЈЕ ЈЕ У 26. ГОДИНИ
ОПТУЖЕН ДА ЈЕ УБИО СВОГ ОЦА
И БИО ГИЛОТИНИРАН
13. ФЕБРУАРА
1746.

ЕПИТАФ

НА ЈЕДНОМ ГРОБУ
У ХИРФОРДУ
(ЕНГЛЕСКА).

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● недавна проучавања показала су да Калифорнија држи рекорд по броју саобраћајних несрећа. Да би их на неки начин колико толико смањиле, власти су поче-

ле да свака два часа емитују преко радија следеће обавештење: „Аутомобилисти, пазите! Возите своја кола тако као да се ваша породица налази у колима испред вас!“

● на Златној Обали, у Африци, боја жалости је црвена.

● прва дугмад појавила су се у Европи тек у 12. веку али требало је да прође више од сто година да би ушла у општу употребу.

● швајцарски часопис „Блик“ поставио је недавно својим читаоцима следеће питање: „Кад крава хоће да се подигне из лежећег става на које ноге прво ста-

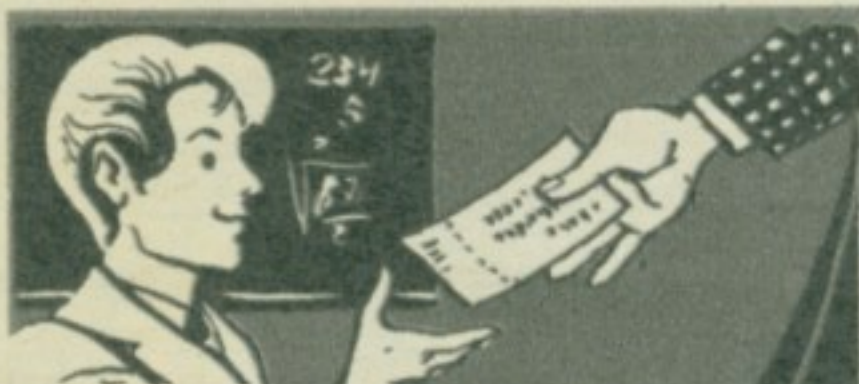

не?“ Од 1482 одговора колико је стигло у редакцију, само су 287 била тачна: крава се усправља стајући најпре на задње ноге.

● ној, иако највећа од свих живих птица, има најмањи број прстију на нози — само два.

● професори у шпанској провинцији Могер одлучили су да уместо добрих оцена за успех својим ученицима дају — улазнице за фудбалске мечеве. Први

резултати показали су да је одлука била на месту. Интересовање за школу као и за фудбал готово се удвостручило.

● стари Римљани употребљавали су против мољаца — лимунове.

● најразвијеније чуло мириса у природи свакако има лептир свилене бубе који може да открије присуство женке на раздаљини већој од 11 километара.

● у Сомервилу у Њу Џерсију у САД налази се гроб Хорација Адамса, проналазача жвакаће гуме, који је умро у 102. години. На гробу се налази споменик исцесан од зеленог мермера у об-

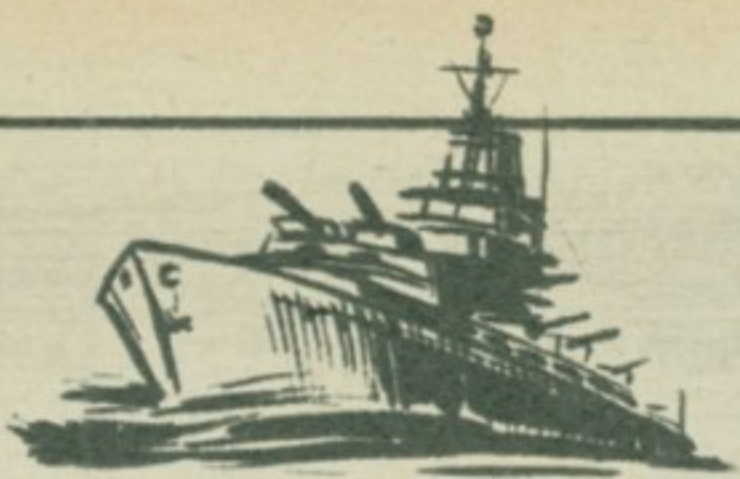
лику пакетића гуме за жвакање на коме пише: „Протегао је свој сопствени живот као што се протеже најдужа жвакаћа гума“.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

ВЕЛИКЕ
ПОМОРСКЕ
БИТКЕ
ДРУГОГ СВЕТСКОГ РАТА

ПОБЕДНИ

Док је њосмајрао како се њејови шорједни авиони обрушавају на француски брод, бриџанском адмиралу Сомервилу се чинило да намерно не њојађају циљ

У рано јутро 3. јула 1940. године непозната ескадра приближавала се афричкој обали близу Орана, где су у луци Мерс-ал-Кебир били уковљени француски ратни бродови.

Адмирал Жансу, командант француских снага, није знао шта да чини када је на лађама у даљини разазнао британске заставе. До пре неколико дана Енглези су били савезници а Немци и Италијани противници. Али сада је његова земља потписала примирје с Немцима и он је морао да се покорава наређењима владе у Вишију.

Но, није имао времена за размишљање. Требало је што пре припремити одбра-

ну јер Енглези очигледно нису долазили у пријатељску посету.

НЕРАЗУМАН ПОТЕЗ

После капитулације Француске 22. јуна 1940. Черчил је знао да издајничка влада у Вишију, мада је своју огромну флоту расула по Средоземљу, неће моћи да спречи Немце да је употребе против савезника. Додуше, он је многе јединице успео да приволи да приђу Енглезима, али су неке, попут оне у Мерс-ал-Кебиру, још биле под француском владом. Времена је било мало и зато је адмирал Сомервил добио наређење да сме-

ста исплови из Гибралтара и пође у ову луку.

Енглеска ескадра већ је у борбеном поретку застала пред луком, а разарач ФОКСХАУНД, на коме се налазио преговарац, капетан Холанд, упловио је у Мерс-ал-Кебир. Међутим, адмирал Жансу је одбио да прими изасланика. Уместо тога, послао је свог ађутанта да узме поруку.

— Значи, мораћемо да се дописујемо? — упитао је Холанд. — Хм, лоше је почело!

И он стави на папир британске услове. Французи су имали три могућности: да се прикључе савезницима у борби против Немаца и Италијана да се предају у некој британској луци где ће бити разоружани или да от-

плове на француске Антиле, где ће их разоружати снаге Сједињених Држава.

Адмирал Жансу је учинио неочекиван и сасвим разуман потез. Обавестио је о овоме владу у Вишију, али је уместо ова три захтева

сам измислио четврти: јавио је да Енглези траже да у року од шест часова потопи своју флоту!

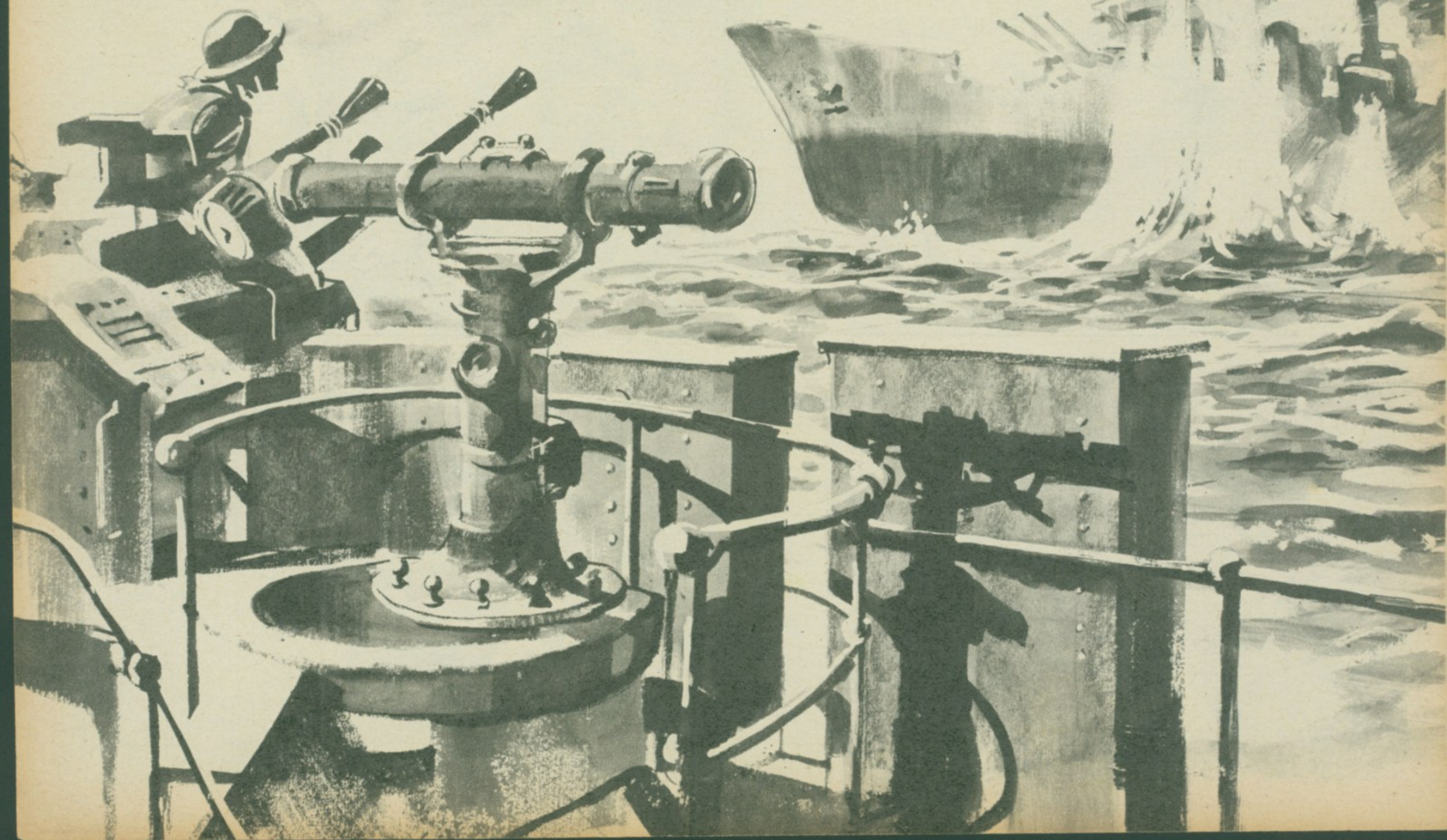
Наравно, из Вишија је добио одговор каквом се надао:

— Одуприте се непријатељу!

СПАКОВАНИ КАО САРДИНЕ

На француским бродовима завладала је журба: лојачи су загревали казане, послужιοци лифтовима износили гранате на палубу, бродови маневрисали да би

Челична оплата БРЕТАЊЕ, помешана са људским телима, разлетела се стотинама метара далеко.

ЦИ СУ ПЛАКАЛИ

заузели што бољи положај. Адмирал Жансу одговорио је с одговором како би добио у времену.

У 13 часова, британски авиони бацили су mine у море испред луке. Нешто касније, адмирал Сомервил добио је обавештење од британског Адмиралитета: влада у Вишију наредила је француским поморским јединицама у Алжиру да притекну у помоћ ескадри у Мерс-ал-Кебиру.

Енглеска флота није била довољно јака за такв сукоб, и зато је Сомервил одлучио да не губи време. У 16 часова упутио је поруку Французима: „Ако до 17.30 не буде прихваћен ниједан

предлог, мораћу да потопим ваше бродове“. Још се надао да ће се све добро завршити.

Међутим, капетан Холанд напустио је у 17.25 брод адмирала Жансуа без икаквих резултата. Сомервил је сачекао да његов преговарач исплови из луке, а онда је преко воље наредио ватру.

Тешке гранате полетеле су према укотљеној француској флоту, сабијеној уз бетонски лукобран и обалу луке. Спаковани као сардине у кутији, били су одлична мета британским тобџијама. Први плотун захватио је бојни брод БРЕТАЊУ и проузроковао експлозију муниције у складишту. Пла-

мен је био страховит. Делови челичне оплате летели су стотинама метара далеко, помешани са људским телима. Само на овом броду за тили час је изгинуло 970 морнара.

ДОГОДИЛО СЕ ЧУДО

Жансуу није било тешко да схвати да је у клопци. Зато је наредио да се исплови. Адмиралски брод ДЕНКЕРК први је кренуо ка излазу из луке, непрекидно сипајући ватру. Али, није далеко стигао: енглеске гранате погодиле су машине и онеспособиле их за рад. Исту судбину доживео је и бојни брод ПРОВАНСА. Тешко оштећен, морао је да се насуче на обалу да не би потонуо.

Нешто више среће имало је шест лаких и веома брзих крстарица. Видевши да су се Енглези усредсредили на бојне бродове, оне су се спремиле да неопажено исплове. Но, то није било тако лако, јер је требало проћи кроз минско поље. Верујући да уз обалу има најмање мина, капетани су се држали копна. Стегнута срца, морнари су сваког часа очекивали експлозију. Али, догодило се чудо: прва крстарица прошла је неоштећена, а за њом су се упутиле и остале.

— Пуном паром напред! — пала је команда. Али, у том тренутку, када је слобода већ била на домаку, енглески осматрачи приметили су бегунце. Гранате су полетеле према брзим крстарицама. Једна од њих погодила је крму МОГАДОРА и разнела је у парампарчад. Ипак, остале су се зачас нашле ван домаћаја и Енглези су дигли руке од њих, усредсредивши се поново на бојне бродове.

БИТКА СЕ НАСТАВЉА

За све то време међу Британцима је владало гробно расположење. Изостајали су уобичајени поклич морнара када би плотуни погодили циљ. Мртву тишину прекидала су само наређења и грмљавина топова. Свима је било јасно да се не боре против правих непријатеља већ да врше смртну пресуду над немоћном жртвом. Сам адмирал Сомервил посматрао је како лука нестаје у диму и ватри и како

СНАГЕ КОЈЕ СУ УЧЕСТВОВАЛЕ У БИЦИ КОД МЕРС-АЛ-КЕБИРА

ЕНГЛЕСКА ФЛОТА

ХУД, бојна крстарица
ВАЛИЈАНТ и РЕЗОЛУШН, бојни бродови од 31.000 и 29.000 тона
АРК РОЈАЛ, носач торпедних авиона
Две лаке крстарице
Један разарач

ФРАНЦУСКА ФЛОТА

ДЕНКЕРК, СТРАСБУР, ПРОВАНСА и БРЕТАЊА, бојни бродови. Сваки од њих имао је посаду од око 1.500 људи.
ВОЛТА, МОГАДОР, ТИГАР, ЛИНКС, ТЕРИБЛ и КЕРСЕН, лаке крстарице, у ствари велики разарачи од по 2.500 тона и са по 220 чланова посаде.
Неколико торпиљерки и подморница

Капетан Холанд са лошим вестима напушта француски брод ДЕНКЕРК

људска тела одлећу у ваздух. Знао је да нико на оној страни не гине из убеђења, да сви осећају као он... Осим, можда адмирала Жансуа, мада је и он досад морао увидети своју велику погрешку...

У луци је владала страховита пометња. Од четири бојна брода који су били понос француске морнарице остао је само један — СТРАСБУР, и он је сада покушавао да се под заштитом дима извуче из луке. Ова грдосија од 26.000 тона, дугачка 314 а широка 31 метар, тешко је маневрисала међу гранатама које су падале поред ње. Ипак, СТРАСБУР је имао луду срећу. Пролазећи кроз минско поље није дотакао ни једну мину, а енглеска паљба, која је без слабе видљивости била непрецизна, поштедела га је. Његови тешки топови били су упорени на Британце, спремни да отворе ватру чим брод буде примећен.

У међувремену, Сомервил је наредио прекид паљбе. Било је то тачно у 18.10 часова. За само 16 минута, Жансуове снаге претворене су у гомилу олупина а хиљаде људи је погинуло. Сигуран да се, осим оних пет крстарица, нико није извакао из обруча, Сомервил је наложио да се крене.

Британска ескадра у тишини је пловила на запад. На палубама њених бродова није било победничког весеља. Морнари, као и официри, обраћали су се један другом само у нужди, трудећи се при том да им се погледи не сретну. Све је притискало осећање да се догодило нешто прљаво, мада себе нису могли да окриве за то. Адмирал Сомервил тек што је одахнуо, мислећи да је мучна дужност завршена, кад наједном угледа — СТРАСБУР!

Француски брод био је ван домета топова. Осим

тога, био је за најмање шест чворова бржи од Енглеза, па је Сомервил закључио да би гоњење било узалудно. Зато је наредио носачу авиона АРК РОЈАЛ да у потеру пошаље торпедне авионе. Неколико минута касније, шест двокрилаца типа **сордфиш** узлетело је са носача и упутило се према СТРАСБУРУ. Пилоти су проклињали своју мисију, а споре и застареле машине невољно су брујале као да јој се и саме противе.

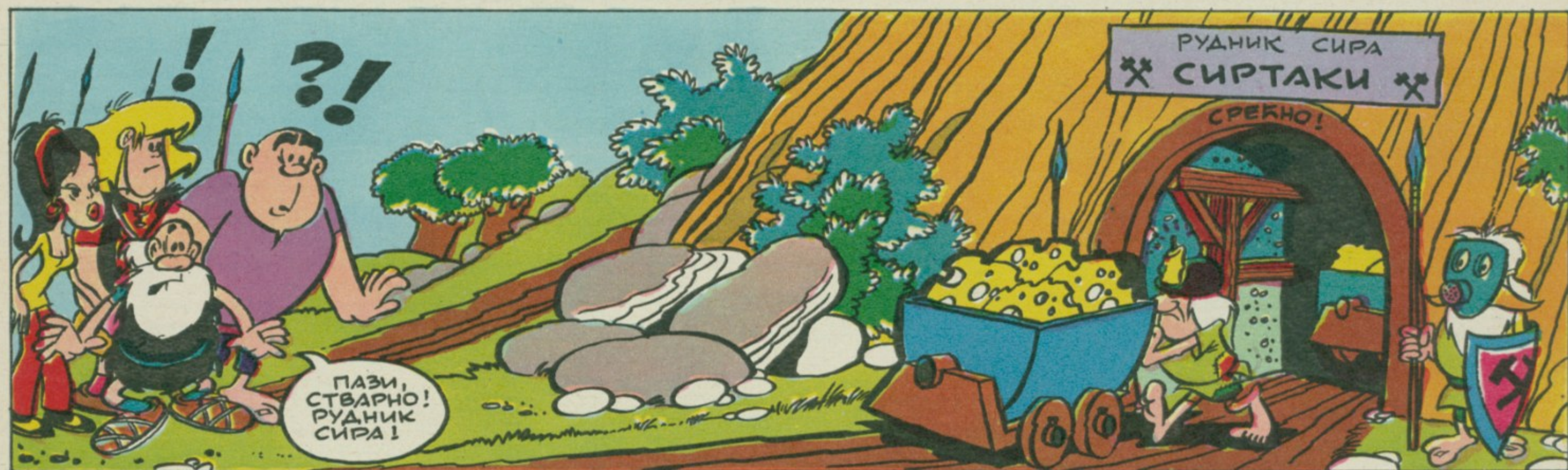
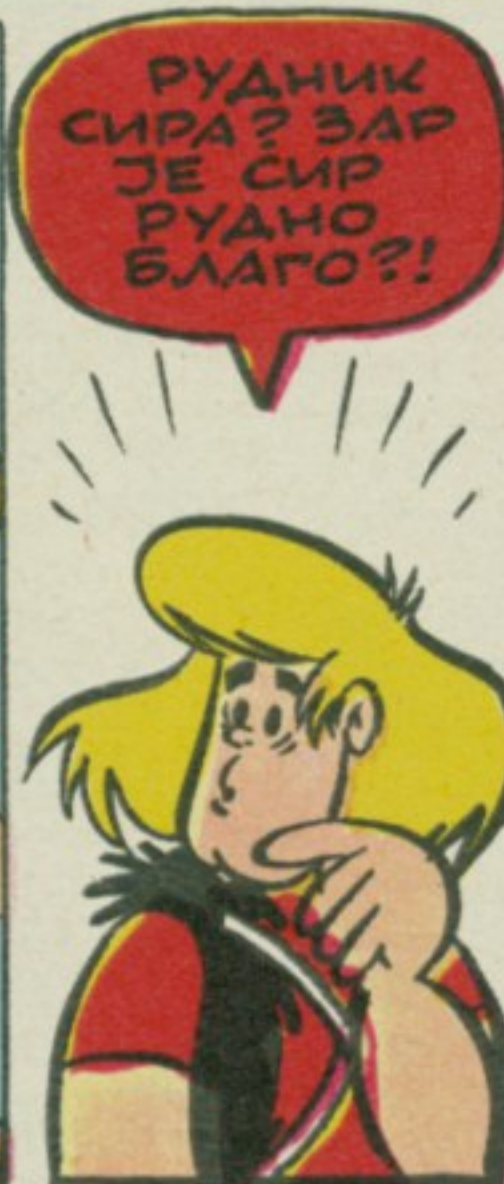
НИСУ МУ ЧЕСТИТАЛИ

Прва топреда пала су у воду далеко од брода. Затим је уследио други, па и трећи налет. Опет промашаји! Посматрајући ово, Сомервил је морао признати да командант СТРАСБУРА изванредно маневрише својим бродом. Стално је мењао правац и измицао пројектилима. Али, енглески адмирал је осећао да ствар није само у томе: као да су пилоти смишљено обилазили циљ, као да су намерно слали своја торпеда у воду...

У то се спустила и ноћ. СТРАСБУР је успео да побегне. Нешто касније, придружили су му се бродови из других алжирских лука које је влада из Вишија позвала радиом, а такође и крстарице које су умале из Мерс-ал-Кебира. Сутрадан су сви заједно упловили у француску луку Тулон.

Тако се завршила прва велика и неславна поморска битка другог светског рата. Када се Сомервил вратио у своју базу у Гибралтару, нико му није честитао. За њега самог, ова победа била је пораз најгори од свих.

ДИКАН MONTEKARLOS И ПРВИ РЕЛИ

* БИО НА СПЕЦИЈАЛИЗАЦИОН - ЗНА ПОНЕКУ РЕЧ!

ИЗ ШПАНСКОГ ГРАЂАНСКОГ РАТА

Изненада је Франков официр без ика
квој објашње-
ња наредио да
Ивана Маџе-
јака избегу из
сџироја

„ДОКТОР“ СЕ ВРАТИО

Мароканци су надирали. Маџим скоковима лево и десно од пута напредовали су од жбуна до жбуна јутварајући на сваком застанку убитачну ватру на интербригадисте. Нешто испред њих, друмом који је вијугао све до мостића, кретала се колона Франкових тенкова. Цеви њихових топова биле су уперене у тврђавицу на другој страни моста из које су се дивље бранили бригадисти. Сваких неколико секунди тенкови су испаливали по гранату на положаје батаљона „Ђуро Ђаковић“ лево и десно од тврђавице. У рововима ископаним на брзину, и заклопима начињеним од камена Југословени су преживљавали тешке тренутке. Од раног јутра тукла их је снажна Франкова артиљерија и скоро уништила положај батаљона. Затим су наишли тенкови, а за њима Мароканци.

Знали су да неће моћи да се одрже. Непријатеља је било много.

НА МРТВОЈ СТРАЖИ

Било је то 3. априла 1938. године на арагонском фронту. Франко је, ојачан немачким и италијанским трупама, снабдеван најбољим оружјем које се тада могло наћи у Европи, предузео велики

напад на републиканце. Батаљон „Ђуро Ђаковић“, у саставу интернационалних бригада, добио је задатак да задржи продор непријатеља на сектору Мореља — Монроја.

Али, било је то немогуће. До тог закључка дошли су и командант батаљона Александар Демевски Бауман и сви његови официри неколико тренутака пре него што је пала граната. Када се дим развишао и слегла усковитлана земља, на тлу је остао да лежи начелник штаба бригаде Мојсије Стефановић Ладовина. Био је мртав. Поред њега, у локви крви, налазио се Бауман. Десна нога, одмах испод колена, држала се само на комаду коже... Био је жив!

Иван Матејак, кога су сви звали „Доктор“, остао је неповређен. Пожурно је у своју чету дубоко забринут. Још док је трајао састанак, опазио је да се пушкомитраљез Чеха Пепинка, металског радника из Загребачке „Искре“, више не јавља.

Када је стигао на положај, схватио је да треће чете више нема. Већина бораца је погинула ту, на безименој чуки у Арагону. Пушкомитраљесцу Пепинку рафал је пререзао груди. Био је нагнут на своје оружје, с кажипрстом на обарачу и отворених очију, као да још, преко нишана, види Мароканце.

Сви су остали ту, на мртвој стражи под Морељом, на

милост и немилост непријатеља који ни погинуле није штедео. Јер Франко је Мароканцима обећао да ће се обогатити и они су се зато бавили ратом и пљачком под једнако. Свуда где су се појавили сејали би ужас и смрт.

СПАСАО ГА НЕМАЦ

С десне стране треће чете положај је још држао батаљон шпанске Републиканске војске. Чука обрасла шумарком горела је као буктиња, а околу су се налазили Мароканци. Мало који Шпанац је успео да жив изађе из тог пакленог обруча — само да би, једном удахнувши свеж ваздух, пао покошен рафалом.

„Доктор“ је, с неколицином преживелих покушао да се под ватром извуче из провизорног утврђења. Повлачили су се и пуцали, пуцали и повлачили се корак по корак. И већ су мислили да су се спасли када је долетела граната и ударила посред рова у који су ускочили тренутак раније.

Тек много касније, кад су Мароканци почели да пљачкају по бојишту, освестио се тешко рањени „Доктор“. Још је био у рову, међу мртвим и рањеним. Али је већ био скоро го: кожна блуза, цокуле, пиштољ и бомбе већ су му узели. А сада су се

спремали и да му изваде два златна зуба.

У неку руку, била је то и његова срећа. „Доктора“ је спасао један лекар, Немац, кога је заинтересовало шта то раде његови војници. Мароканци су му одговорили да су ухватили неког — Руса. И Немац је одмах наредио да га отпреме у штаб.

„Доктор“ је одахнуо — засад је спасао и живот и зубе.

У непријатељском штабу пуном паром је радио ратни суд. Франко није имао много разумевања за заробљенике: остављао је у животу само оне за које је био сигуран да нису комунисти, комесари, официри или интербригадисти. Зато је и „Доктор“ доспео у велику групу осуђених на смрт.

ПРЕД МИТРАЉЕЗИМА

Предвече групу су повели на превијање. Али, сви су знали да је то лаж. Водили су их на стрељање, мало даље од бивака у коме су се улогорили Мароканци.

Републиканци су постртали каменитом стазом. Већ се видела мала зараван на чијем је једном крају био постављен митраљез. „Доктора“ је у ходу придржавао поручник Санчес, командир митраљеске чете који је тек дан раније добио ту дужност. Држао га је испод ру-

ке и кад су се постројавали испред митраљеске цеви на губилишту.

Њих петнаест, рањених, уморних и измрцварених, стајало је клатећи се пред митраљезом.

Изненада, без икаквог објашњења, Франков официр наредио је двојници војника да „Доктора“ извуку из строја. Одвели су га у страну и натерали да посматра стрељање. Само тренутак касније сасечени рафалом, републиканци су се свалили на земљу.

Још једном „Доктор“ се спасао смрти. Није знао зашто је фалангиста изабрао баш њега да покаже своје милосрђе. Али када су га током следећих дана још два пута изводили пред митраљеске цеви и тренутак пред стрељање поново враћали у затвор, „Доктору“ је пукло пред очима.

Франкови официри закључили су да је он Рус који вероватно зна многе републиканске тајне, па су одлучили да га пре испитивања, „омекшају“ на овај начин. Али, „Доктор“ их је разочарао: иако су га мучили дању и ноћу, није отварао уста. Најзад су дигли руке од њега и осудили га на доживотни принудни рад.

„Доктор“ је само то и чекао. Када је прездравио, организовао је с неколицином другова бекство, право из затвора а затим и из Шпаније. У Југославију су стигли тек када је већ избио други светски рат.

НАВАЛИ, НАРОДЕ!

Грађани су у средњем веку кажњавали сваког мајстора који је производио и продавао лошу робу

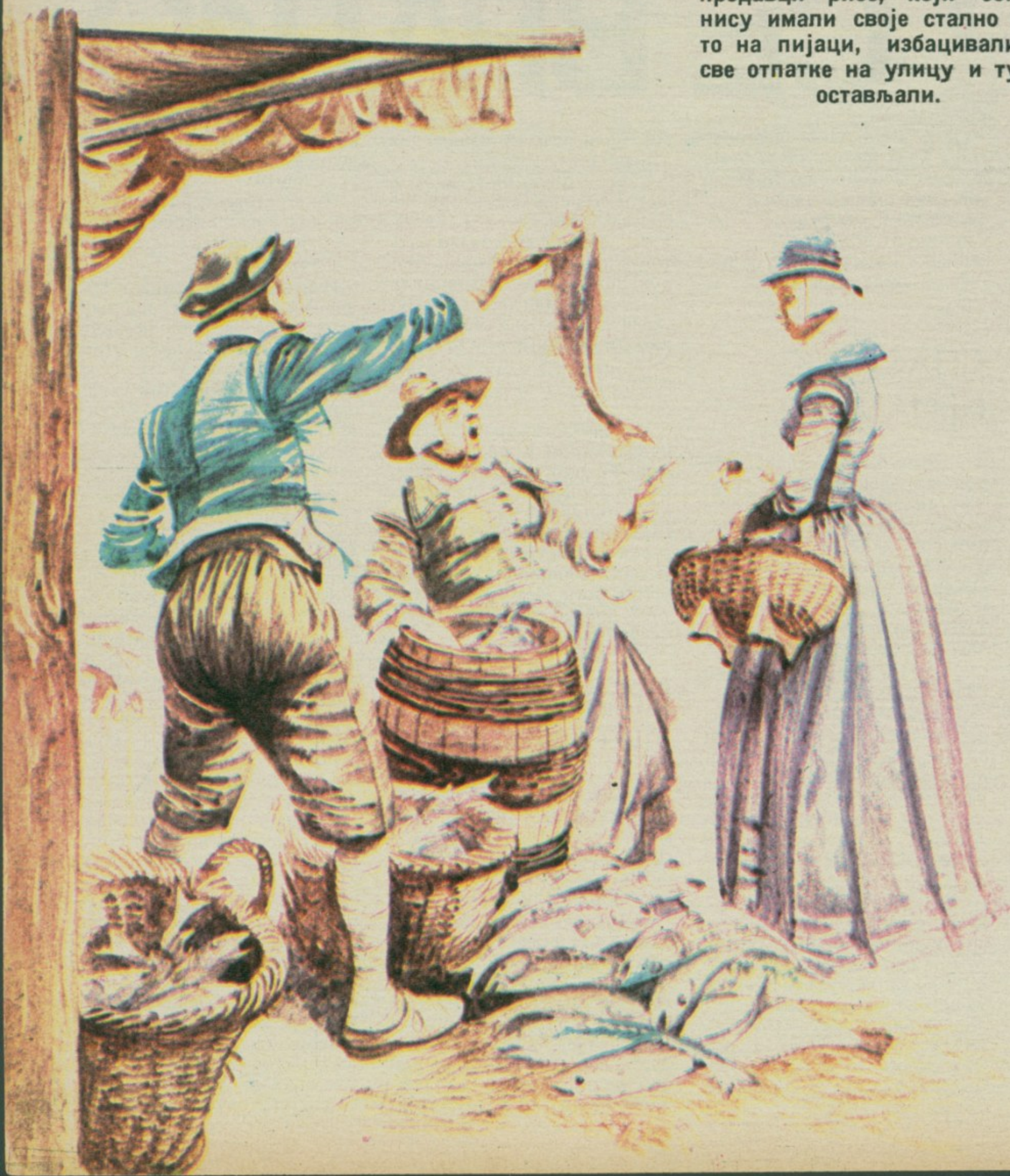
На улицама и трговима средњовековних градова владало је неописиво шаренило и живост. Скоро по цео дан тесним пролазима између високих зграда тискала се маса света у одећи живих боја. Били су ту раскошно одевени племићи, трбушаста трговци, шарлатани и циркузани и права војска просјака и богаља.

Дрвене тезге постављене уз зидове

кућа још више су сужавале ионако узане улице. На њима је било свега и свачега, нарочито у великим градовима какви су били Лондон и Париз. Необично развијену трговину у средњем веку имали су Нирнберг и Минхен и још неки немачки градови који су, свакако, заостајали за милионским Лондоном.

Купац у овим градовима није морао дуго тражити продавницу за оно што је желео да купи: на све стране стајале су

По завршетку радног дана продавци рибе, који обично нису имали своје стално место на пијаци, избацивали су све отпатке на улицу и ту их остављали.

обешене о стрехе ознаке занатлија које су и неписменима јасно говорило где се шта може набавити. Тако, ако је изнад врата висила велика чизма, био је то непогрешив знак да је реч о обућарској радионици. Маказе су означавале кројача, рукавице рукавичара, а аванче, апотекара или продавца оријенталних зачина.

За претрпаним тезгама стајали су дечаци, шегрти или калфе, који су на сав глас неуморно хвалили своју робу и призивали пролазнике да је купе. Живот ових момака није био нарочито весео, радни дан им је почињао рано, већ око пет сати ујутро, а завршавао се касно увече. Дечак који је желео да се посвети неком занату или трговачком позиву морао је прво да нађе мајстора или газду код кога ће одрадити свој шегртски рок. Тај рок је обавезно трајао неколико година, често и пуних седам и шегрт је за то време, у ствари, био слуга у кући. Истовремено је морао да стигне и у радњу да помогне газди у послу и тако, мало-помало, учи занат.

Тек кад би истекао одређени рок шегрт је могао, уз препоруку мајстора, да затражи од цеха да га прими у чланство економске и друштвене организације занатлија и да добије право да се самостално бави занатом који је изучио.

Цехови или гилде били су нарочита, веома моћна, удружења грађана везаних истим професијама и заједничким интересима. Тако су пекари имали свој цех, ковачи свој, а лекари су понекад били чланови истог цеха као и бербери који су важили као ненадмашни мајстори за пуштање крви, што се у оно време сматрало универзалним леком.

Над пословањем својих чланова цехови су водили веома строгу контролу, штитили су њихове интересе, али су били немилосрдни ако би се установило да неки мајстор производи и продаје лошу робу. Такав би мајстор сместа био искључен из цеха и изгубио би право да се бави занатом.

Уобичајено је било да занатлија или трговац станује у истој кући у којој се налази његова радионица или продавница. Радне просторије биле су у приземљу а стамбене на спрату. Шегрти су увече купили робу са улице и на излоге радњи спуштали тешке дрвене капке и стављали на њих катанце. Газде су се, и поред таквог обезбеђења, старале да при руци имају и неко оружје, злу не требало. Ноћни разбојнички напади били су чести и сваком је било боље да се сам брани како зна и уме него да очекује помоћ са стране.

Продавци рибе, за разлику од осталих трговаца, обично нису имали сталне просторије већ су своју робу износили у великим корпама и продавали је на

сваком погодном месту. Ако би на крају дана нешто остало непродато, нису се устручавали да то, пред полазак кући, баце насред улице. Уопште, улице су у оно време биле јавна ђубришта. У топлим летњим данима улицама се ширио страховит смрад. Често је то био узрок великих епидемија које су косиле становништво средњовековних градова.

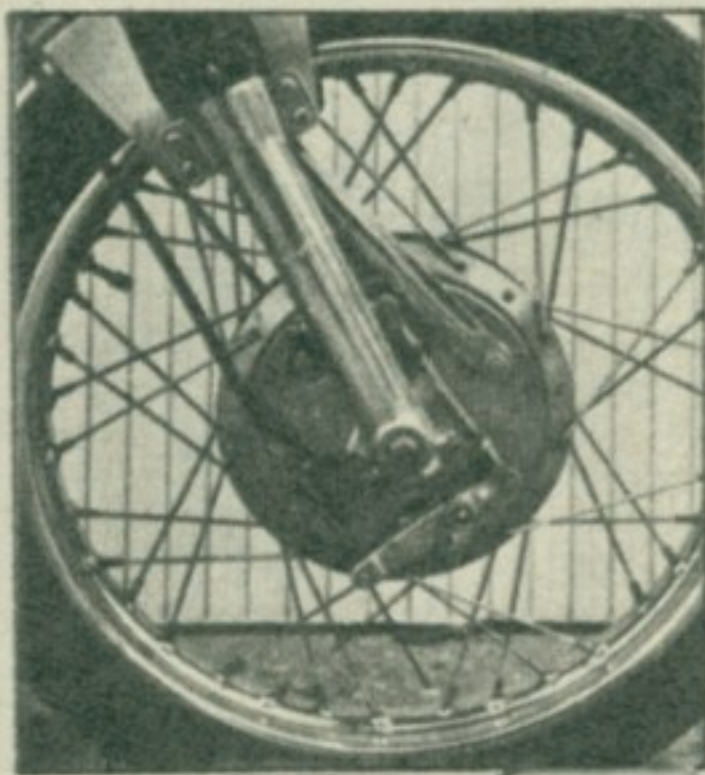
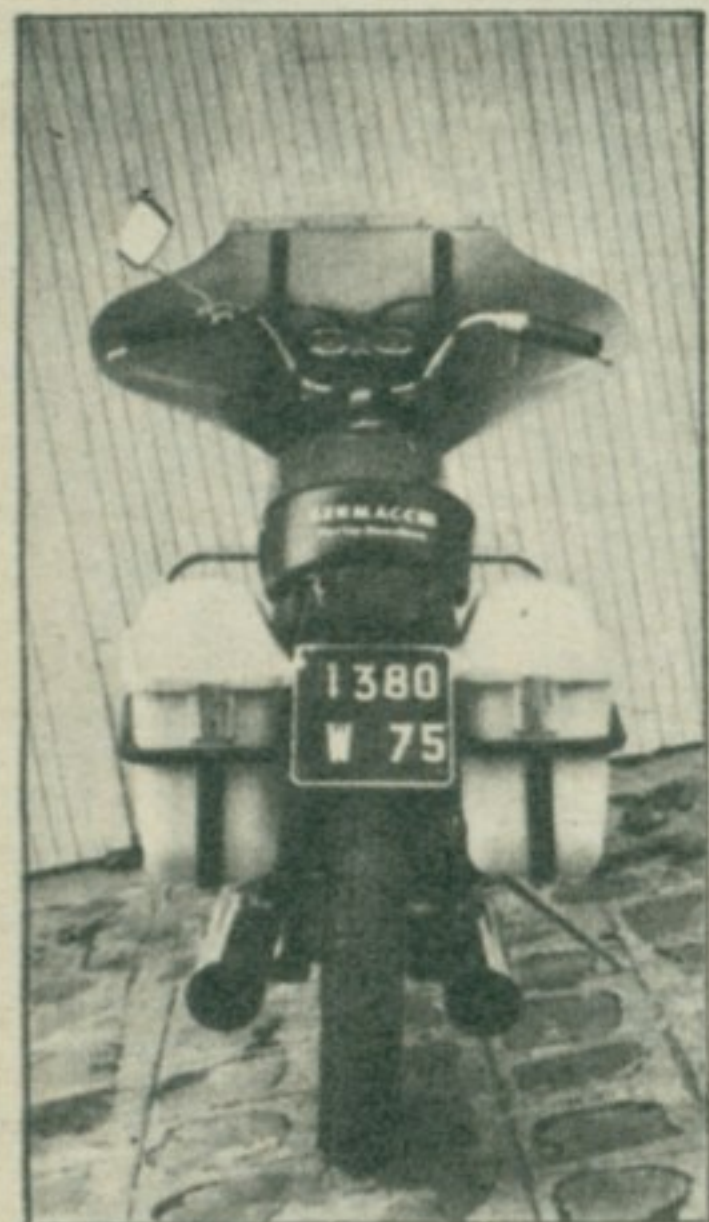
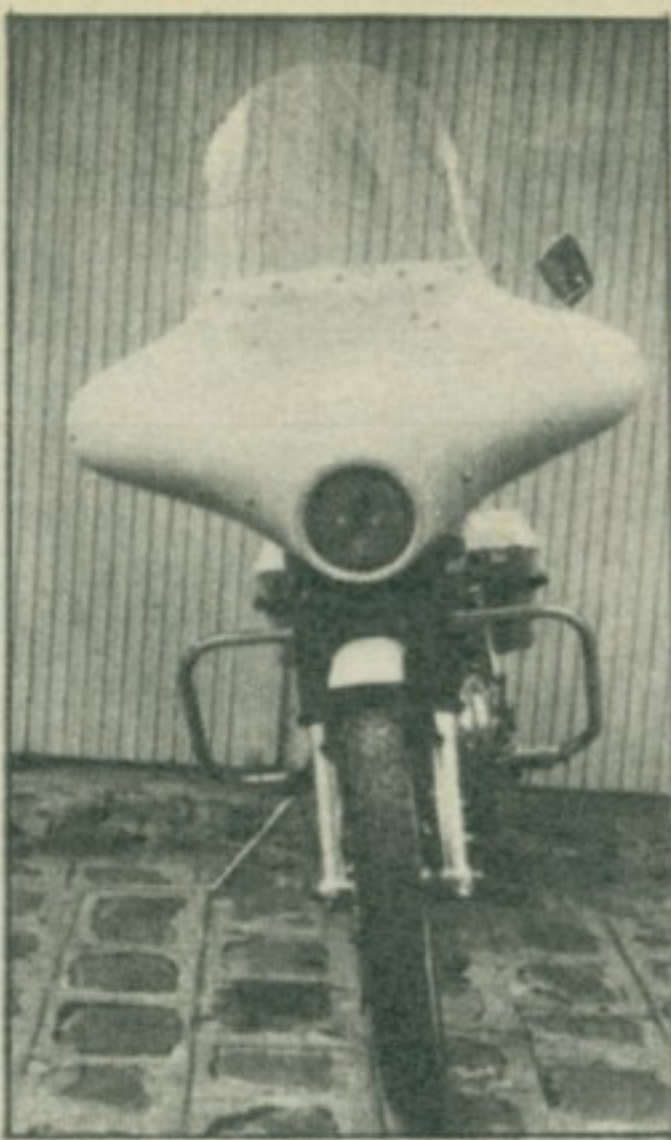
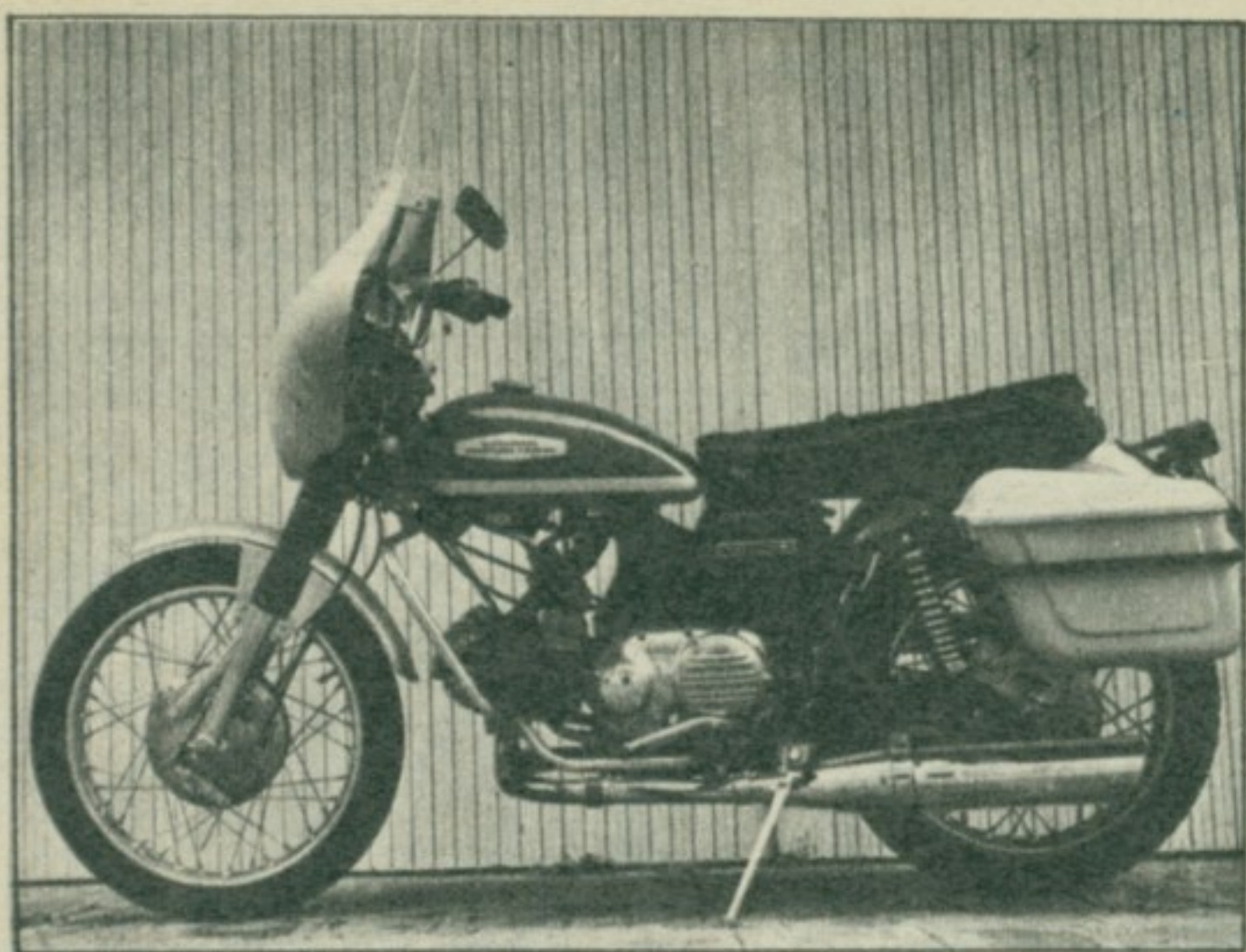
Најсиромашнији међу трговцима били су торбари, ситни улични продавци који су носили робу на дрвеним „послужавницима“ обешеним око врата. Свој еспап нудили су певајући традиционалне торбарске песме.

Д. А.

Сопственици радњи излагали су своје производе на дрвеним тезгама испред продавнице. Ту су се шегрти и калфе по читав дан надвикивали и призивали муштерије.

МОТОРИ ЗА СКРОМНЕ

АЕРМАКИ ХАРЛИ — ДЕЈВИДСОН ТВ/350

Америчка фабрика „Харли Дејвидсон“ недавно је, са италијанском фирмом из Вареза, избацила на тржиште овај производ којим доказује да уме да прави и — скромне мотоцикле. Јер, ТВ 350 је заиста такав: не прелази брзину од 133 километра на час, што је за машину од 350 кубика мало (сетимо се само мотора ала верде из 60-их година који је са својих 250 кубика развијао бр-

зину од преко 140 километара!)

Али, предност овог модела је у његовој економичности и сигурности. Резервоар, који прима 12 литара горива, може изгледати мали, али је у ствари сасвим довољан јер овај „штедиша“ троши само 3 до 3,5 литара на сто километара!

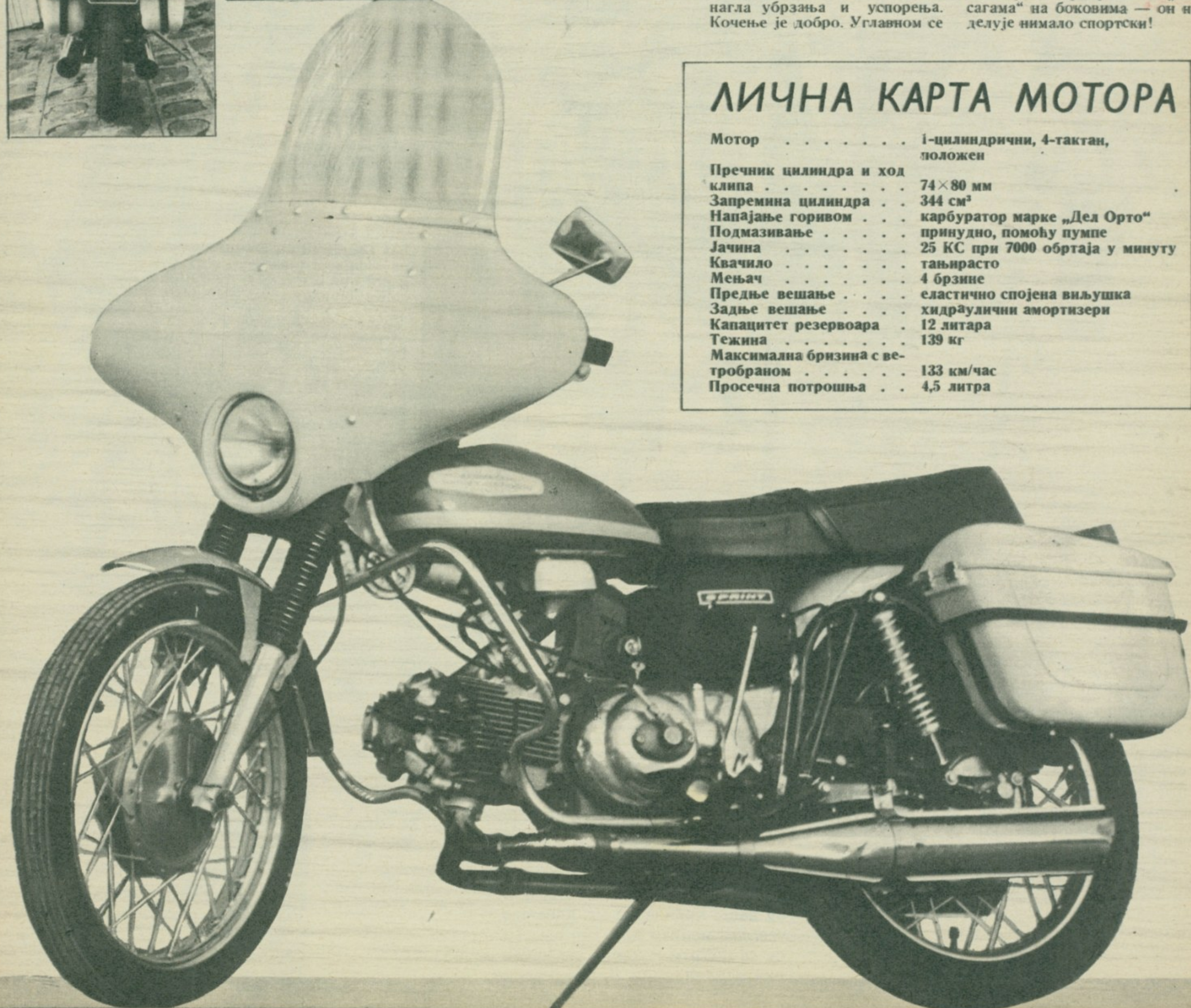
Веома је пријатан за градску вожњу. Брзине се мењају лако, али мењач не подноси нагла убрзања и успорења. Кочење је добро. Углавном се

препоручује употреба предње кочнице, која делује снажно али постепено. Једино се ујутро, после хладне ноћи, треба чувати изненађења. Иначе, вожња је удобна и лака.

Све у свему, нови аермаки ХД није за оне који на својим мотоциклима воле да се осећају као тркачки асови. Уосталом, већ и његов изглед одвратиће овакве муштерије: са својим ветробраном и „бисагама“ на боковима — он не делује нимало спортски!

ЛИЧНА КАРТА МОТОРА

Мотор	1-цилиндрични, 4-тактан, положен
Пречник цилиндра и ход клипа	74×80 мм
Запремина цилиндра	344 см³
Напајање горивом	карбуратор марке „Дел Орто“
Подмазивање	принудно, помоћу пумпе
Јачина	25 КС при 7000 обртаја у минуту
Квачило	тањирасто
Мењач	4 брзине
Предње вешање	еластично спојена виљушка
Задње вешање	хидраулични амортизери
Капацитет резервоара	12 литара
Тежина	139 кг
Максимална брзина с ветробраном	133 км/час
Просечна потрошња	4,5 литра

У историју су ушли 4. јула 1947. године, када се њих 4.000 потукло са становницима Холистера у северној Калифорнији. Пола града је уништено, стотине грађана пренето је у болнице, а само неколико изгредника ухапшено. Банда се касније вратила да их ослободи затворила полицајце у хелије и де-молирала зграду.

Од тог тренутка, Анђели пакла су страх и трепет где год се појаве. Истовируни од главе до пете, одевени као гусари, окићени као нацистички генерали, „јашу“ на својим мотоциклима кроз градове газећи све што им се нађе на путу.

Средином шездесетих година откривају љубав према поп музици и од тада су редовни посетиоци великих фестивала. Тако су и у зиму 1969. године дошли у Алтамонт да „слушају“ бесплатан концерт Ролингстоунса. Резултат — премлатили су на десетине присутних, а једног Црнца су — убили. Наводно учинили су то зато што је једноме од њих неко преврнуо мотор! Камера је забележила убиство, али кривац никада није изведен пред суд.

Упркос удвострученим напорима полиције да обузда ове отпаднике њих је сваки даном све више и по-лако прерастају у једно од највећих зала 20. века.

АНЂЕЛИ ПАКЛА

БОГОТА, КОЛУМ
БИЈА, 15. април.

— Двадесет деве-
тогодишњи Стив
Хозер, који је пре
више недеља нес-
тао у тешко про-
ходним шумама у
близини екватор-
ске границе, про-
нађен је јуче у
једном малом на-
сељу индијанског племена Коло. Хозер,
који је хеликоптером пребачен у Попајан,
донео је вест о смрти доктора Карлоса
Салвадаса, истакнутог научника и профе-
сора Универзитета у Киту.

СМРТ С

ОНА ЈЕ ДУГАЧКА САМО ТРИ САН-
ТИМЕТРА А НА ТОПЛОТИ ИСПУШ-
ТА КРОЗ ПОРЕ ОТРОВ КОЈИ МОЖЕ
ДА УБИЈЕ СКОРО ПЕДЕСЕТ ЉУДИ!

Све је почело у
Киту, главном
граду Еквадора,
када смо Ал Си-
монс и ја пошли
у потрагу за изгубљеним
научником и угледним про-
фесором универзитета др
Карлосом Салвадасом.

Ал и ја смо дугогодишњи
пријатељи, обојица смо из
Калифорније и желели смо
да упознамо свет. Дошли
смо у Кито са нејасним пла-
новима да разгледамо дре-
вне рушевине Инка, да се
попнемо на неки вулкан-
ски врх покривен снегом
на Андима, па чак и да пе-
шачимо кроз густе шуме и
весламо низ Амазон.

У Киту смо сазнали да
екваторске власти нуде на-
граду од 2.000 долара оно-
ме ко пронађе др Салвада-
са.

— Слушај, за овако сна-
жне и младе људе као што
смо ми, то није претерано
тежак посао — предложио
је Ал.

Сложио сам се. Нашли
смо два водича, Мануела и
Естабана. Од универзитет-
ских власти добили смо не-
колико фотографија изгуб-
љеног научника, високог чо-
века четрдесетих година,
тамне косе и густе браде.

ОТРОВ ЈАЧИ ОД КОБРИНОГ

Од колега др Салвадаса
сазнали смо да се он одлич-
но сналази у дунгли, да у-
век путује сам и говори не-
колико племенских дијале-
ката. Проучавао је отров ко-
јим Индијанци премазују
врхове својих стрела и који
је јачи чак и од кобриног.
Научно се назива batrachotoxin. Салвадас је веровао да
тај отров, у малим количи-
нама, може да се користи и
као лек за стимулисање ра-
да срца.

У почетку смо лако пра-
тили Салвадасов траг. Во-
дио нас је на североисток
кроз влажне шуме до села
племена Хивароса, где је
Салвадас провео извесно
време пре него што је на-
ставио пут у правцу ко-
лумбијске границе.

Неколико дана по полас-
ку из Кита приметио сам да
Ал постаје све нервознији и
све се брже замара. Почеле
су и да га муче све јаче
главобоље.

— Мора да ме је ујела
нека тропска мушица про-
тив чијег уједа нисам вак-
цинисан — приметио је.

У то није било никакве
сумње. Када смо стигли у
село Хивароса тресла га је
ужасна грозница. Није ви-
ше могао ни да хода, па су
га наши водичи носили. По
главица Хивароса Капуто
пријатељски нас је примио.
Дао је Алу једну чисту ко-
либу и довео сеоског вра-
ча да га лечи.

ЛОВЦИ НА ГЛАВЕ

Треба да кажем нешто о
племену Хивароса. Тачно је
да су некад били страсни
ловци на људске главе и да
се можда и сад понекад вра-
ћају том обичају: кад убију
припадника неког неприја-
тељског племена његову гла-
ву препарирају тако да се
смањи на величину крупни-
је песнице. Али, то се све
ређе догађа. Многи Хиваро-
си се сад баве пољопривре-
дом и ловом; они такође по-
знају вештину древног ле-
чења. Врач Хогару је крај
Алове постеље извео раз-
не ритуалне игре али му је
такође припремио и напи-
так од траве и њиме му пре-
секао грозницу.

Ал је после болести био
толико исцрпљен да није
могао наставити пут. Рачу-
нали смо да ће морати нај-
мање две недеље да се опо-
равља пре него што буде
могао да се с нашим води-
чима врати у Кито.

— Чекај ме у Киту — ре-
као сам му кад је полазио.

— Не мислиш ваљда сам
да наставиш трагање? —
изненађено ме је упитао. —
За све сам ја крив, а сада
те остављам на цедилу.

— Не причај глупости.
Још нисам одлучио да ли
ћу кренути даље, тек ћу
размислити о томе.

Од поглавице Капуто са-
знао сам да је Салвадас пре
неколико месеци отишао из
његовог села. Упитао сам
га да ли би ми дао неколи-
ко ратника да ме прате и
носе ми храну и опрему.

— Гари! — гласио је од-
говор, а нема ничег одлуч-
нијег од тог „не“ на јези-
ку Хивароса.

САМ И БОЛЕСТАН

Капуто ми је објаснио да
је опасно ићи ка истоку.
Мада су његови људи, от-

како су престали да иду у
лов на људске главе, углав-
ном живели у слози са ос-
талим племенима, у шума-
ма је било банди саставље-
них од разних одметника.
Те банде нападале су и
пљачкале индијанска села,
убијале и Индијанце и бел-
це, без разлике.

— Можда је и Салвадас
постao њихова жртва — до-
дао је.

Најзад сам ипак одлучио
да кренем сам. Пошао сам
из села са 20 килограма хра-
не и опреме; пушку сам ос-
тавио, узео сам само ре-
волвер а од Мануела позај-
мио мачету. Прва два дана
пешачио сам скоро без пре-
кида кроз влажну шуму, за-
стајући само с времена на
време да се одморим или
потражим заклон када би се
киша, која није престајала,

претварала у праву провалу
облака.

Мајмуни су скакали по
гранама изнад моје главе,
дивљач бежала преда мном.
Али, нигде ни трага људ-
ском бићу. Треће ноћи, док
сам лежао у мрежастој љу-
љашци разапетој између
два дрвета, схватио сам да
смо Ал и ја, одлучивши се за
овај подухват, потценили о-
пасности. Јагуари, крокоди-
ли, пиране, отровне змије...
Пре него што сам заспао
одлучио сам да трагам још
само један дан а онда, ако
не наиђем на неки охраб-
рујући траг, да се вратим.

Када сам се следећег јут-
ра пробудио, глава ме је
ужасно болела, а ноге кле-
цале. Очигледно, ујела ме
је иста она мушица од чи-
јег се уједа разболео Ал.

Постајало ми је све горе.
Тог поподнева, после чест-
их застајкивања, стигао
сам до једног потока који

је пресецао чистину у дун-
гли. Сео сам на обалу крај
старог пања, упола потону-
лог у воду. Док сам се пљус-
као по лицу учинило ми се
да се пањ покреће. То мо-
ра да ми се причињава у
прозници, помислио сам а
тек онда видео да је то у
ствари огроман крокодил.
Моја реакција била је спо-
ра. Крокодил је изронио из
воде, разјарио чељуст и
устремио се на мене. Тек
онда сам одскочио.

АЈМА

Некако сам успео да на-
ставим пут кроз дунглу. А-
ли терет нисам више могао
да носим, бацио сам га. По-
сле непуне два часа хода
угледао сам отвор једне пе-
ћине. Скоро у делиријуму,
отетурао сам се до ње, ле-
гао и изгубио свест.

Е ЗОВЕ КОКО

Полако сам се враћао из понора у који сам потонуо. Отворио сам очи и угледао изнад себе младу девојку, коже боје меда и дуге црне косе. Нежне црте лица биле су лепе, а тен светлији него у припадница племена Хивароса.

— Ти ниси Хиваро. Ко си? — глас као да ми је долазио из даљине.

— Ја сам Коло — одговорио је на доста добром шпанском. — Моје име је Ајма.

— Где сам? Како сам доспео овамо?

— Ти си у нашем селу. — Подигла је четири прста и почела да ми прича: — Пре толико дана наши ратници су те нашли у близини пећине. Прво су мислили да си разбојник и хтели да ти одсеку главу и набију је на колац, као опомену другима. Али, онда су у твојим стварима нашли лик нашег пријатеља Салвадаса. У твојој глави су били зли вакани, правио си чудне звуке у сну и нисмо могли да те пробудимо.

Упркос исцрпљености, о-

сетио сам узбуђење. Упитао сам Ајму да ли је Салвадас у селу.

— Наш пријатељ Салвадас отишао је у земљу хаканија, добрих духова. Био је дуго код нас, научио нас многим стварима, чак и речима из његовог језика. А онда је једног дана брзо умро од отрова кока јер му је склизнуо блистави нож. Сада је остала само његова торба.

Замолио сам Ајму да донесе торбу. На њој је писало: „Карлос Салвадас, Универзитет у Киту. Експедиција“. Нисам хтео сада да гледам шта се налази у њој. Нисам имао снаге.

ЗАПИСИ НЕСТАЛОГ НАУЧНИКА

Много касније, док сам се опорављао, сазнао сам више појединости од сеоског поглавице Гојнечеа, вође

ратника Коло племена који се звао Хуруа и врача Пикула.

Нема сумње да је Салвадас, решен да открије од чега се прави отров, зашао на територију Кола.

— Он је први белац коме је било дозвољено да уђе у наше село — обавестио ме је Гојнече. — Ти си други.

Када сам се осетио довољно снажним да устанем, почео сам да излазим из колибе и жене, људи и деца су ме зачуђено гледали. Ајма ми је објаснила зашто су збуњени. Салвадас, једини белац кога су видели пре мене, имао је тамну косу и браду. Ја сам имао светлоплаву косу и био сам обријан.

— Када ме питају како то може бити, кажем им да си из другог племена белаца. Једног које је такође мирољубиво — рекла ми је Ајма.

Заволео сам Ајму, био сам сигуран да и она воли мене, па ми се није журило да напустим село Кола. Једног дана сам коначно отворио и торбу др Салвадаса.

Нашао сам нешто одеће, књиге, кутију са скалпелом и другим инструментима као и бележницу исписану његовим уредним рукописом.

— Је ли то блистави нож који га је убио? — упитао сам Ајму и показао јој скалпел.

— Да. — Изгледала је уплашено. — Брзо је умро када се посекао.

— Знаш ли зашто?

— Да. Секао је кокоа и радио чудне ствари.

И раније сам чуо да помињу кокоа и мислио да је то нека отровна змија. Сада ми је Ајма објаснила:

— То је мала жаба, мања од мог малог прста.

Проучавајући записе др Салвадаса прочитао сам и следеће:

„Мало познати batrachotoxin са којим Коло мажу врхове стрела, смртоносни је и брже делује од курареа. Индијанци га узимају из жабе дугачке свега 3 сантиметра која га на топлоти испушта кроз поре. Отров једне жабе може да убије најмање 50 жртава“.

Хуруа ми је показао кокоа. Одвео ме је у дунглу, до једне мочваре и, пошто је извесно време пузао, нашао је кокоа у жбуну. Нисам смео да га узмем у руку, мада у додиру са здравом кожом његов отров изазива само свраб. Смрт наступа ако постоји нека огреботина или рана.

РАЗБОЈНИЧКИ НАПАД

Неколико дана касније угледао сам мали авион како ниско лети над дунглом. Скинуо сам кошуљу и почео да машем, али није ме видео. Хуруа ме је упитао:

— Мислиш, да нас оставиш, пријатељу?

— Једног дана морам да се вратим свом народу — одговорио сам му.

Хуруа ми је објаснио да авион сигурно не тражи мене, већ неку банду белих разбојника. Кад год се до сада појављивала „човекова птица“, био је то знак да у близини има разбојника. Одлучио сам да останем још извесно време, јер сам у случају евентуалног напада могао да помогнем Колима својим револвером.

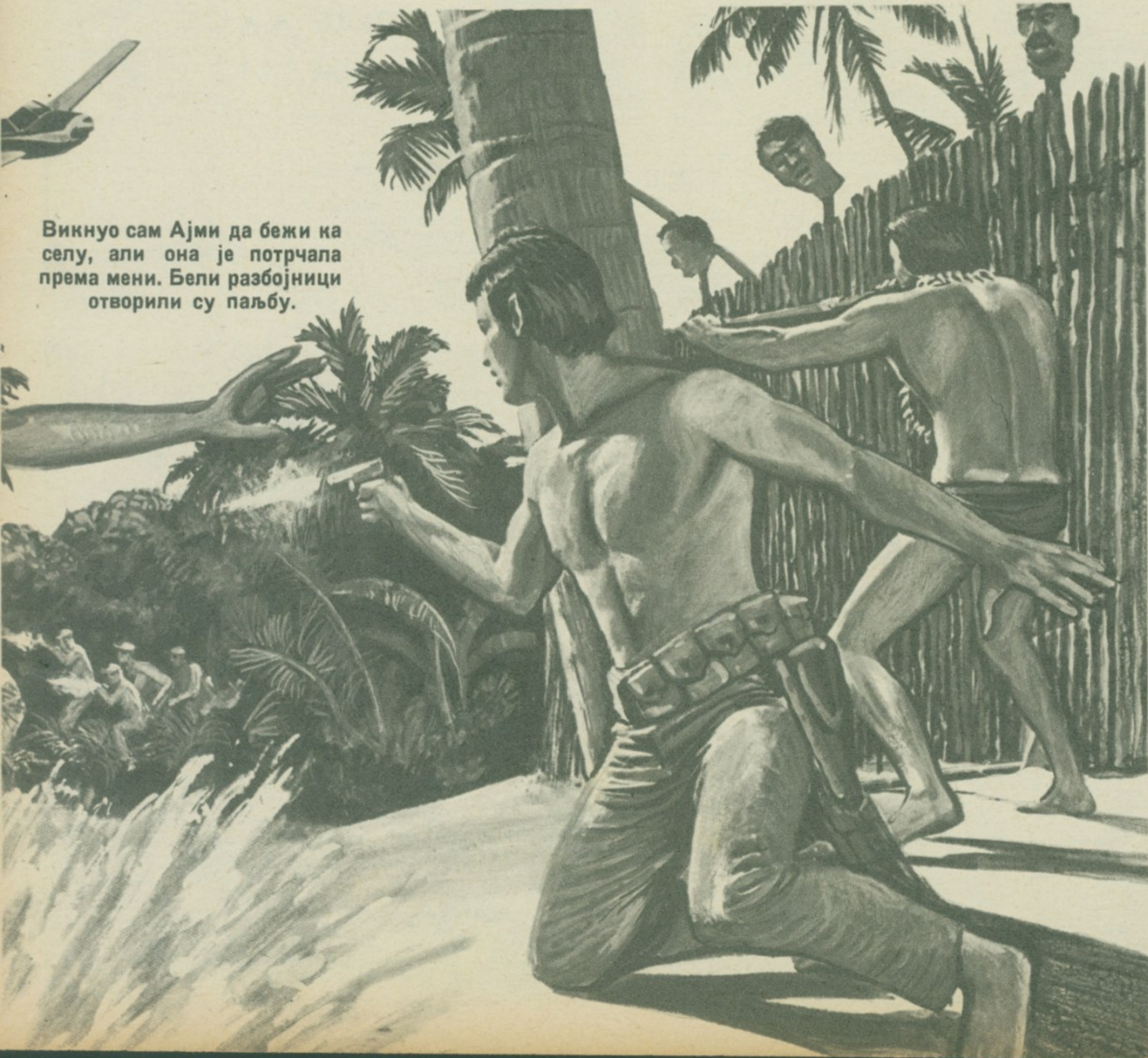
Страже су постављене, не колико пута је подизана и узбуна, али ништа се није догодило. Напрегнутост је полако попуштала и једног дана ми је Гојнече дозволио да одем са Ајмом на купане. Седели смо на обали када сам наједном угледао пет разбојника. Викнуо сам јој да бежи у правцу села, али она је пошла ка мени. Бандити су почели да пуцају. Када сам видео да је Ајма мртва, нисам више осећао бол од својих рана, већ сам бесомучно пуцао. Једног сам погодио, а затим ме је један метак окрзнуо по глави и онесвестио. То ми је и спасло живот јер су бандити, вероватно, поверовали да су ме убили.

Када сам се освестио, лежао сам у колиби, готово сав у завојима. Крај себе сам угледао Хуруа и једног официра, поручника Галвеза.

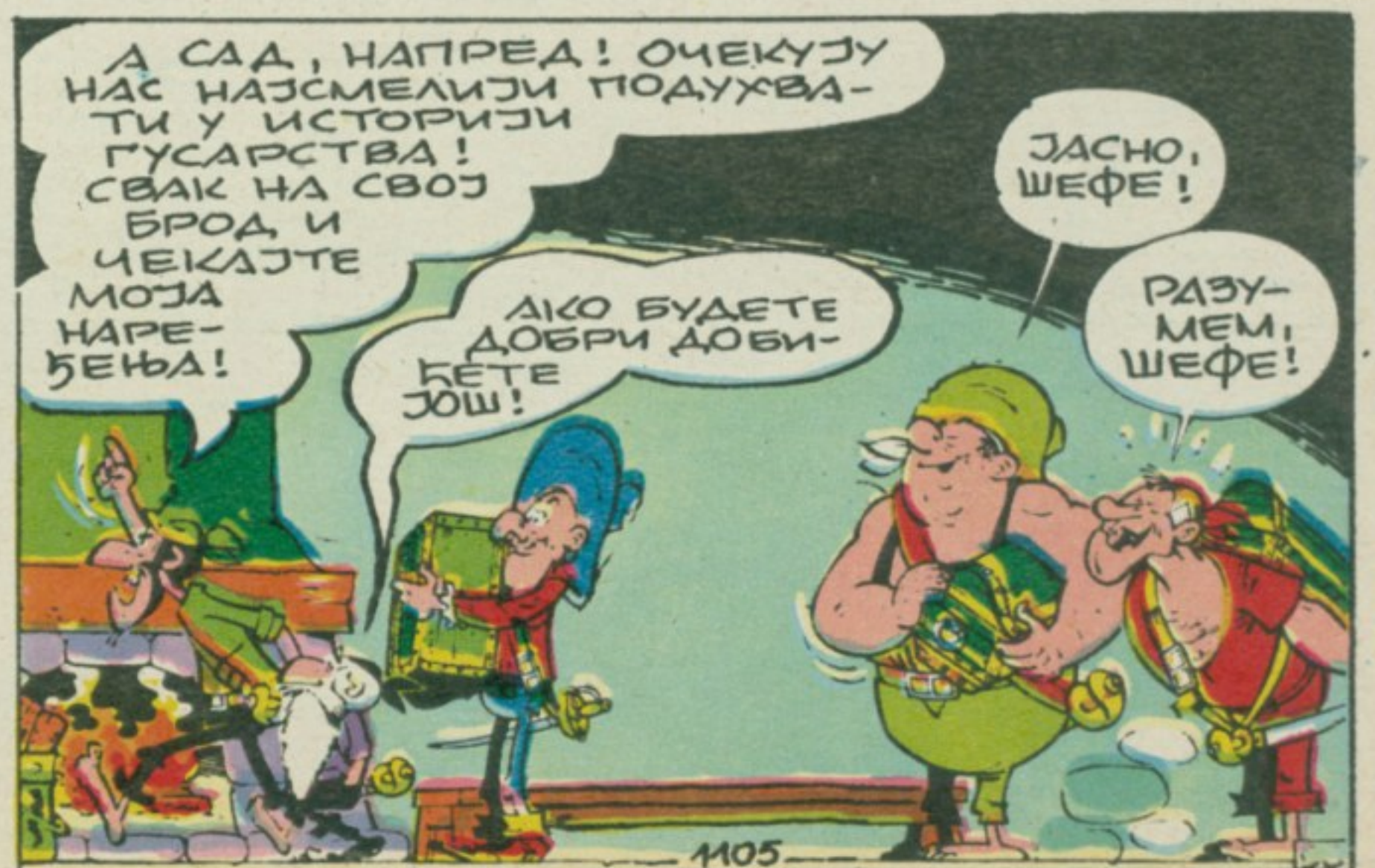
Сазнао сам да су ратници Кола убили двојицу бандита стрелама, док су друга двојица налетела на јединицу поручника Галвеза. Напустио сам Коле и жалостан и радостан. Заволео сам их, али како је Ајма била мртва ништа ме више није нарочито задржавало. Хеликоптер ме је пренео у болницу у Попајану, а касније сам се авионом вратио у Мајами. Ту сам нашао Ала Симонса који је био убеђен да сам изгубио живот у дунгли. Били смо сити авантура и кренули натраг за Калифорнију да почнемо миран живот.

Стив Хозер 13

Викнуо сам Ајми да бежи ка селу, али она је потрчала према мени. Бели разбојници отворили су паљбу.

ЦРНА БРАДА И КОМАНДОСИ

**ТАЈНЕ
БАЧКОГ
СРЦА**

СТРАНКИЊА

**ОТРЧАЛА ЈЕ УЗ СТЕПЕНИЦЕ И
ВРАТИЛА СЕ С МОКРОМ МАРА-
МИЦОМ. БИО САМ СПРЕМАН
ДА ЈОШ ЈЕДНОМ ГРУНЕМ ГЛА-
ВОМ О СТУБ САМО ДА БИХ
ОСЕТИО ЊЕНУ РУКУ НА ЧЕЛУ.**

ШВРКА ЈЕ
БИО СЛАДАН!
УВЕК ЈЕ
НАЈБОЉЕ ЗНАО
ИСТОРИЈУ!

**Биљана Ристић кад је
имала 11 година.**

У четвртој основне у нашој разреди дошла је нова ученица. Нашу пажњу, мислим пажњу де-чака, привукао је њен изглед, била је лепа, али још више то што је стигла из Америке, тачније из Сједињених Држава. Чим смо то чули, постала је центар пажње и предмет наших интересовања.

Био сам одличан ђак, али тада школски програми нису били преобимни, те и није било много тешко бити одличан. Нисам се разликовао од својих другова. Истина, волео сам да читам књиге што, признаћете, није баш најјача страна де-чака тих година, али сам исто тако волео да играм фудбал, возим тротинет — у то ме сам био прави виртуоз и чак побеђивао на тркама — играо сам кликере, жмурке и све друге дечије игре.

КАО ПОЛУДЕЛИ

Кад је дошла та „странкиња“, сви смо избачени из свакодневног колосека. Одједном су све наше игре изгледале досадне, да не кажем глупе. Сви дечаци из мог разреда као да су полудели. Шетали смо као пауни, тукли се између себе, а некад смо могли и озбиљно да настрадамо, све у пре великој жељи да изазовемо интересовање наше нове другарице.

Мени у тој трци шансе ни су биле богзна какве. Пошао сам у школу раније, али не само да сам био најмлађи већ и најмањи у разреду. Нека учитељица ме једном назвала Шврћом и до данас ми је то остао надимак, школски другови тако ме и сад зову мада сам нормално развијен и са мојом висином све је у реду.

Али, тада није било тако. Но, све ми то нимало није сметало да будем озбиљно заљубљен. На несрећу, то није био случај само са мном, заљубили су се скоро сви дечаци у разреду.

Одлучио сам да ступим у акцију.

ИЗЈАВЉУЈЕМ ТИ ЉУБАВ!

Седела је у клупи иза мене и на једном часу скупно сам сву храброст и додао јој цедуљу на којој је писао: „Изјављујем ти љубав!“ Знао, смешно је, и мени је данас смешно кад се сетим тога, али тада сам био убеђен да сам написао нешто паметно. Она ме је погледала својим дивним очи-

сигуран да сам написао правилно, али било је у најбољој намери.

Од тога дана користио сам сваки тренутак да јој се приближим: школске одморе, излете. Постигао сам ипак толико да је почела долазити к мени јер сам имао

се сећам, био врло широк. Е, њега никад нећу заборавити.

Једнога дана Иван, иначе мој највећи конкурент, и ја играли смо шуге око тог стуба. Једини циљ нам је, наравно, био да се покажемо пред Биљаном (тако се

У силној жељи да се покажем што бољи пред Биљаном, успео сам да умакнем Ивану, али не гледајући испред себе, ударио сам свом снагом посред рапавог стуба.

ма, још увек се сећам тих њених очију, тако да сам се укочио. Окренут леђима учитељици, као хипнотисан, ко зна колико бих остао у том положају да нас учитељица није опоменула.

Друга моја писмена изјава љубави била је још „отменија“. Написао сам је у време кад смо почели учити страни језик — енглески. Дошао сам на „генијалну“ идеју и написао на парчету хартије: »Y love you! У преводу: Ја те волим! Нисам био

велико дворориште згодно за све врсте дечијих игара. И ја сам почешће обилазио око њене куће. Ставовата је тада у Комарчевој улици број 1.

ЧВОРУГА РАСТЕ, РАСТЕ

У њеној згради у привез-љу налазио се неки велики, округлао стуб, који је, добро

звала моја прва љубав), на-шом једином публиком.

У силној жељи да се покажем што бољи, успео сам да му побегнем, али не гледајући испред себе, ударим свом снагом главом посред стуба. Још кад вам кажем да је стуб био рапав, можете схватити како сам се осећао! Најрадије бих закукао из свег гласа, али зар пред Биљаном? Ћутао сам као прави херој и док ми се колутало пред очима, упорно говорећи да ми није ништа

Авај, издајничка чворуга је почела расти и расти тако да сам се у једном тренутку побојао да ће ми читав ро-г израсти.

Биљана је отрчала уз степенице и вратила се с мокром марамицом. Био сам најсрећнији дечак на свету. Тог тренутка више нисам осећао бол. И док ме је Иван љубоморно гледао, ја сам био у стању да још једном ударим главом у стуб само да бих осетио њену руку на че-лу.

МИС ЈУГОСЛАВИЈЕ

Баш у то време, на сву моју жалост, једна група ученика, међу њима и ја, премишљена је у новосаграђену школу „Дринка Павловић“. Тако смо се раздвојили.

Данас сам веома поносан што је баш Биљана била моја прва љубав јер је она, Биљана Ристић, проглашена за најлепшу девојку Југославије 1972. и достојно представљала нашу земљу на избору за мис света у Лондону.

Ипак, ни дан-данас нисам сигуран шта је она осећала према мени пре тачно 11 година.

СЛОБОДАН ДОМАНОВИЋ,
студент, Београд, Лоле Рибара 27

(Хонорар: 250 динара)

**ПОЗИВ
ЧИТАОЦИМА!**

Ако сте доживели занимљиву ђачку љубав, опишите догађај и пошаљите „Забавнику“. Најинтересантније прилоге ћемо објавити и хонорисати. Очекујемо да се јаве и старији и млађи читаоци. Пишите на машини или руком, али да не буде дуже од пет страница. Свој истинити доживљај, срећан, тужан или комичан, пошаљите „Политикином забавнику“, Македонска 29, 11001 Београд, са назнаком „БАЧКА ЉУБАВ“. Не заборавите своју адресу и занимање!

ПОСЛЕДЊЕ УТОЧИШТЕ

ЧУЛА
САМ
ДА СЕ
ПРИ-
ЧА...

...КАКО
ЋЕ
БРИМСТОН
ПОСТА-
ТИ
НЕКА
ВРЕТА...

...ПОСЛЕДЊЕГ
УТОЧИШТА
У СЛУЧАЈУ
СВЕОПШТЕГ
АТОМ-
СКОГ
РАТА...

...ЗА
КОЈИ
ТВРДЕ ДА
ЈЕ НЕИЗ-
БЕЖАН!

ГЛУПО-
СТИ!

ИДИОТИ!
АКО НЕКО
НАЛЕТИ НА
ФРАЈЕВО ТЕ-
ЛО, ПОЧЕЋЕ
ИСТРАГА!

А МЕНИ
ОВДЕ НИСУ
ПОТРЕБ-
НА ПО-
ЛИЦИЈСКА
ЊУШКА-
ЛА!

ДИВ-
ЉИ
ПСИ
ЋЕ СЕ
ПОСТА-
РАТИ ЗА
ЊЕГА!

НИШТА НЕ СМЕМО
ПРЕПУСТИТИ
СЛУЧАЈУ!
ВРАТИТЕ
СЕ И СА-
ХРАНИТЕ
ГА!

РАЗУ-
МЕМО!

ЈОШ ЈЕДНА
ПРЕШКА... И ЈА
ЋУ ВАС ЛИЧ-
НО САХРАНИТИ
ПОРЕД
ЊЕГА!

У ТОМ ТРЕНУТКУ...

ЈАД-
НИК!
ПОГОЂЕН
ЈЕ У
ЛЕ-
ЋА!

ДОК СУ СЕ
ПЛАЊЕНИЦИ
МИСИ
ЕНЏЕЛ
ВРАЋАЛИ
НА МЕСТО
ЗЛОЧИНА...

ЈОШ
ДИ-
ШЕ!

ЧУЈЕТЕ
ЛИ МЕ?
ШТА
СЕ
ДОГОДИ-
ЛО?

КО
ЈЕ
ПУЦАО
НА
ВАС?

ЕНЏЕЛ...
МОРАМ
ДА
ПОБЕ-
ГНЕМ!

ЕНЏЕЛ...
ПОСЛЕДЊЕ
УТОЧИ-
ШТЕ...
ТРЕБА
ОПОМЕНУ-
ТИ...

БУН-
ЦА
ЈАДНИК!

ПОЛАКО!
ЈА ЋУ ВАС
ОДВЕСТИ
ДО СВОЈЕ КОЛИ-
БЕ... ПОЗВАЋЕ-
МО ЛЕТЕЋЕГ
ДОКТОРА!

ЗА ТО ВРЕМЕ...

АКО КРЕНЕ-
МО СУВИМ
КОРИ-
ТОМ
ПРЕЋЕМО
СТИ-
ЋИ!

ТАЧ-
НО!

ТРИ МИНУТА КАС-
НИЈЕ...

СИГУРАН
САМ ДА ЈЕ
ТО ОНО
МЕС-
ТО!

И ЈЕС-
ТЕ!

БРВНА-
РА
СЕ СРУ-
ШИЛА
НА
ЊИХ!

САД НИКО
НЕЋЕ МОЋИ
ДА ИДЕН-
ТИФИКУЈЕ
ФРАЈА И
ОНУ АВО-
ЈИЦУ!

УБИ-
ЦЕ!

ТО
НАМ ЈЕ
ХВА-
ЛА...

...ШТО ТЕ
НИСМО ОСТА-
ВИЛИ
ДА ИЗГОРИШ
С ЊИ-
МА!

ТРЕБА-
ЛО ГА
ЈЕ
ОСТА-
ВИТИ!

А АКО НЕ
БУДЕШ СЛУШАО
ГОСПОДАРИ-
ЦУ, ЗАЖАЛИ-
ЋЕШ ШТО
НИСИ ИЗ-
ГОРЕО!

СТАРИ РУДАР
НИЈЕ СЕ
ДАО
ЗАПЛАШИ-
ТИ...

НЕЋЕТЕ МОЋИ
ДА СЕ ИЗВУ-
ЧЕТЕ! КАД СЕ
АВИОН НЕ ВРАТИ...
ПОЛИЦИЈА ЋЕ
ПРЕДУЗЕТИ ТРА-
ГАЊЕ!

ПА
ШТА?

ЏАЈКАНИ
ЋЕ ПОМИСЛИ-
ТИ ДА СЕ
ДОГОДИО
НЕСРЕЋАН
СЛУ-
ЧАЈ!

А ЗА
ТРЕЋЕ
ТЕЛО
ПОМИС-
ЛИЋЕ
ДА ЈЕ
ТВОЈЕ!

МЕЂУТИМ, ЗА ТО ВРЕМЕ...

НИСИ
ОЗЛЕЂЕН,
ЋИМЕ?

САМО
ДВЕ-ТРИ
ОПЕКО-
ТИНЕ!
А
ТИ?

ДОБРО САМ ПРО-
ШАО! А САД
ПРЕДЛАЖЕМ ДА
СМЕСТА ПРЕ-
БАЦИМО ТЕЛО
У БОЛНИ-
ЦУ!

ЧЕМУ
ЖУРБА?
МРТАВ
ЈЕ...

ЈА БИХ
РАДИЈЕ
КРЕНУО
ЗА
ОНИМ КО-
ЛИМА...

...ДА ДОЗ-
НАМО ШТА
СУ ОНИ
ЉУДИ РА-
ДИЛИ
ОВДЕ!

ТО МО-
ЖЕ ДА
ЧЕКА!

ПРАВАЦ
КОЈИМ СУ
КРЕНУЛИ
МОЖЕ
ДА ВОДИ
САМО У
БРИМ-
СТОИ!

МОРАМ
НАЈПРЕ
ДА
ИЗВРШИМ
АУТОП-
СИЈУ!

ПОНОВО
ТЕ
ПИТАМ...
ЧЕМУ
ЖУР-
БА?

ОЧИГЛЕДНО
ЈЕ ДА ЈЕ
ЧОВЕК
УМРО ОД
РАНЕ!

БОЈИМ
СЕ
ДА ЈЕ ЈАД-
НИК
БОЛОВАО ОД
КОЛЕРЕ!

ВИ
ЊЕТЕ,
СВАКАКО,
ПРИЈАВИ-
ТИ СЛУЧАЈ
ПОЛИЦИ-
ЈИ!

И ДА НЕКО-
МЕ ИЗ
СПОЉНЕГ
СВЕТА
ДОЗВО-
ЛИМО ДА
СЕ УМЕ-
ША!

КАО НАСЕ-
ЉЕНИЦИ „ПОС-
ЛЕДЊЕГ УТО-
ЧИШТА“ МО-
РАМО НАУЧИТИ
ДА БУДЕМО
ПОТПУНО СА-
МОСТАЛНИ!

СЛУ-
ЧАЈ
ЈЕ
ЗАВР-
ШЕН!

БИО САМ У
ПРАВУ,
ЏИМ!
ТО ЈЕ КОЛЕ-
РА!

А ШТА
САД?

МОРАМО
ПРОНАЋИ СВЕ
ОСОБЕ КОЈЕ
СУ ДОЛАЗИ-
ЛЕ У ДОДИР
С ФРАЗОМ!

ГРАДНИЦИ
ЗАДРАВСТВЕНЕ
СЛУЖБЕ
ВЕОМА
СУ СЕ
ЗАБРИНУ-
ЛИ...

БИО САМ
У ОДСЕКУ
ЗА ЗАДРАВЉЕ!
ЗАХТЕВАЈУ ДА
СМЕСТА ОДЕМ
У БРИМ-
СТОН!

ЈА САМ ВЕЋ
СПРЕМИО ВАК-
ЦИНУ ПРОТИВ
КОЛЕРЕ!

НЕ
ПУБИМО
Онда
ВРЕМЕ!

АКО ЈЕ
ФРАЗ ЗАИСТА
ДОШАО ИЗ
БРИМСТОНА,
СИТУАЦИЈА
НИЈЕ ТАКО
ОПАСНА!

КАКО
?

СТАНОВ-
НИЦИ
БРИМСТОНА
ЖИВЕ
СТРОГО
ИЗДВОЈЕ-
НИ...

ЗБОГ ТОГА
ЈЕ ОПАСНОСТ
ОД ШИРЕ-
ЊА
ЕПИДЕМИ-
ЈЕ
МАЊА!

ДА! СЕМ АКО
СЕ НЕКО ОД ТИХ
ДОСЕЉЕНИКА
НИЈЕ ШЕ-
ТАО
УНАКОЛО...

...КАО
ПОКОЈ-
НИ
ФРАЗ!

КАД
СИ
ГА ВЕЋ
ПО-
МЕНУО...

...МИ
ЈОШ НЕ
ЗНАМО
КО ЈЕ
ПУЦАО
НА
ЊЕГА И
ЗАШТО
?

ТО НЕКА
РЕША-
ВА
ПОЛИ-
ЦИЈА!

ЗА ТО ВРЕМЕ...

ЗАСАД
СТЕ ИХ
СМИРИЛИ,
ГОСПОДАРИ-
ЦЕ, АЛИ РА-
НИЈЕ ИЛИ
КАСНИЈЕ
ОНИ ЋЕ...

БЕЗ БРИ-
ГЕ! ДОТ-
ЛЕ ЋЕ-
МО
ИХ...

...ОЦЕ-
РУПАТИ
ДО
ГОЛЕ
КО-
ЖЕ!

ПРЕМА
ДОСАДАШЊИМ
ПРОРАЧУНИ-
МА... УСКОРО
ЋЕМО ИМАТИ
БАР 12 МИ-
ЛИОНА
БУНТИ!

А ДУБОКО У ПЛАНИНИ...

А ЗА ШТА НАМЕРА-
ВАТЕ ДА КОРИСТИТЕ
ОВЕ ХОД-
НИКЕ?

КАО
ПРОТИВ-
АТОМ-
СКО
СКЛО-
НИШТЕ
!

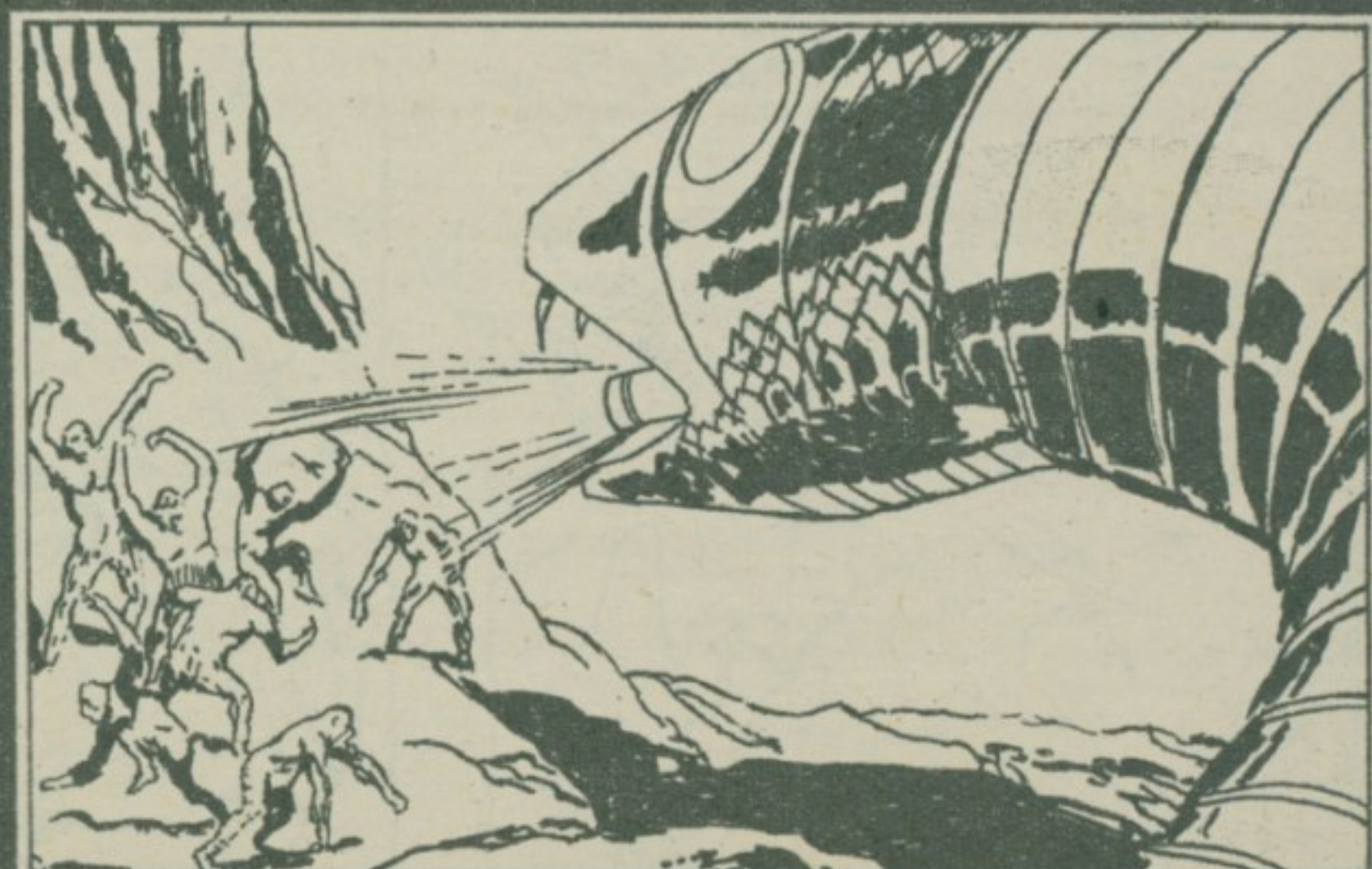

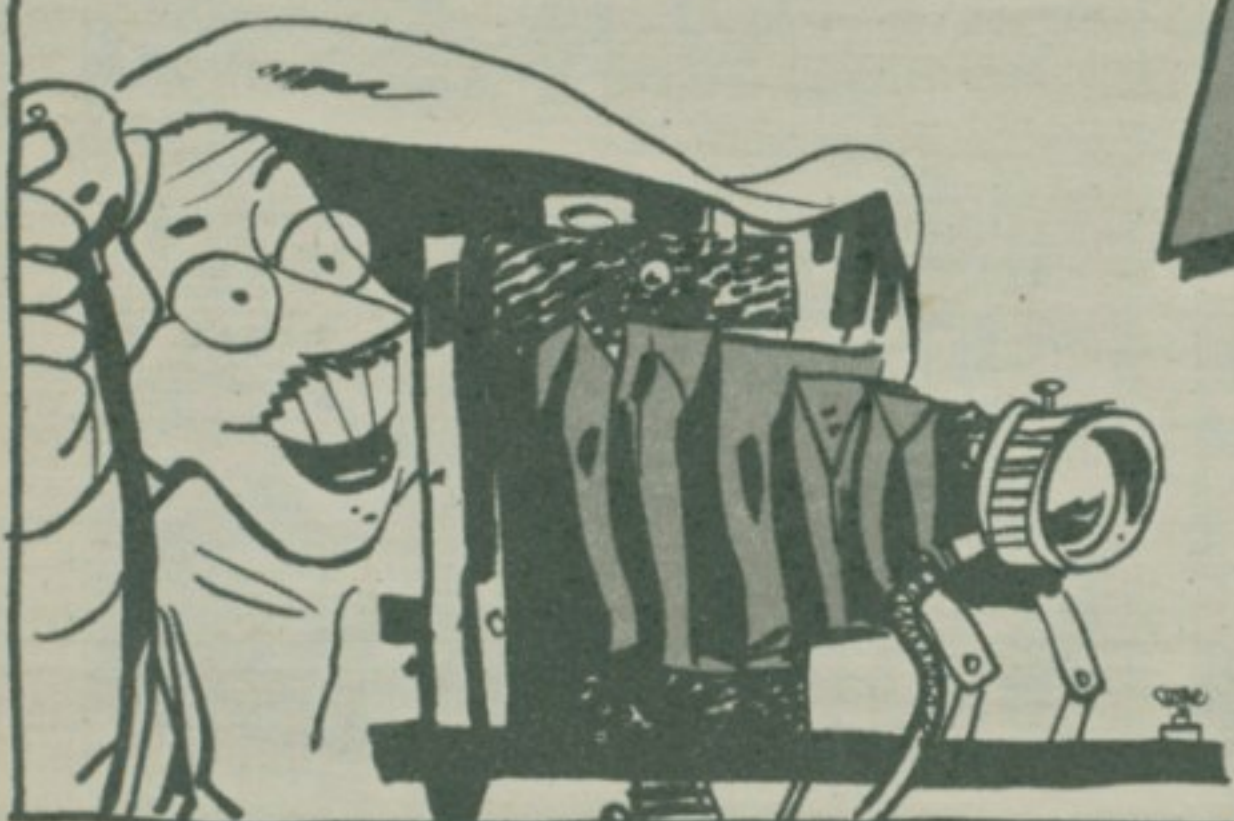

КРАЈ

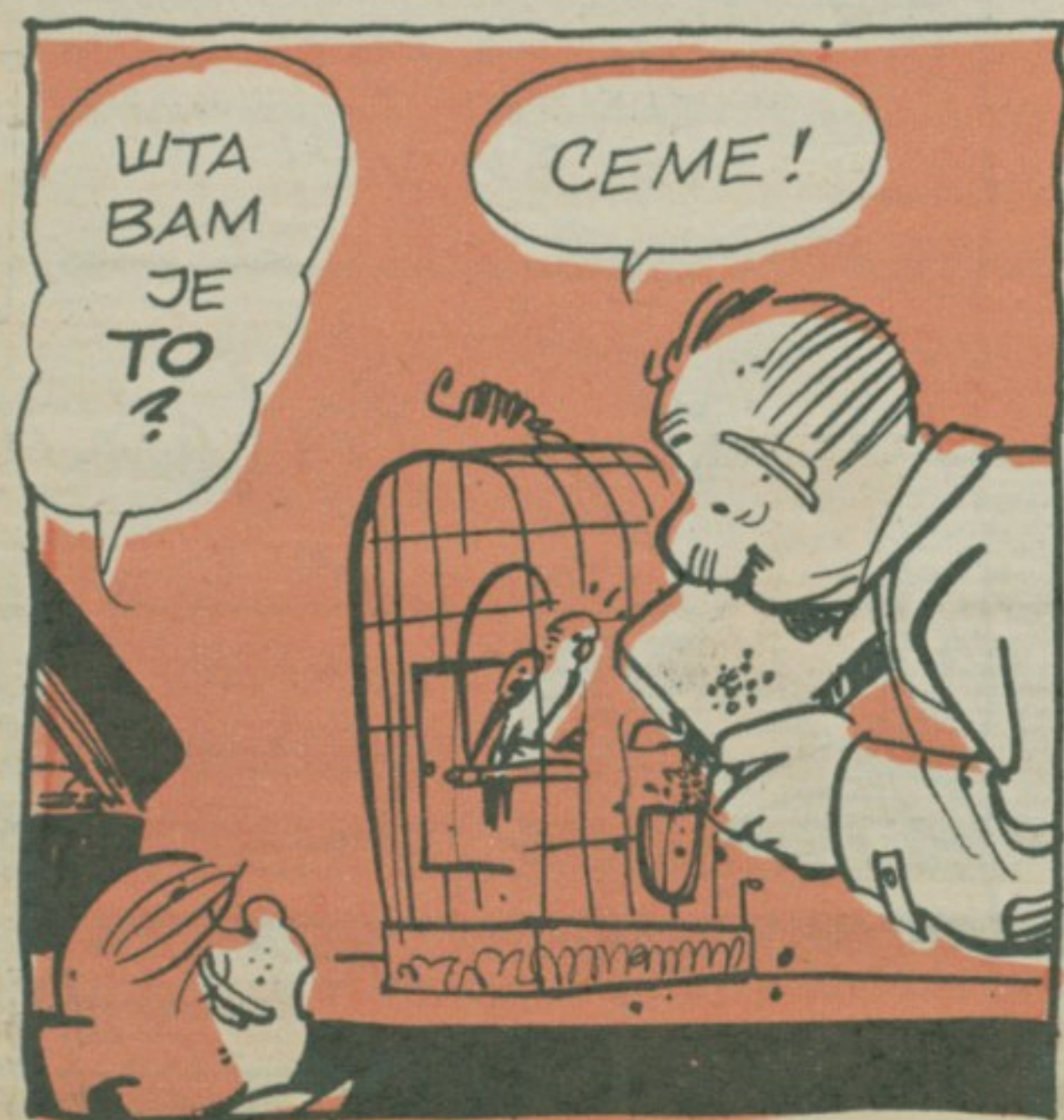
У ИДУЋЕМ БРОЈУ
КОМПЛЕТАН СТРИП:
„ПИТОН ПРОТИВ
ВРЕМЕПЛОВА”

Денис: ПТИЧИ-ЦА!

Денис БОТАНИЧАР

НУЛА Х***** ПЛАНЕТА РИБА

КУГЛЕ У КОЈИМА СУ БИЛИ
ЧЛАНОВИ ПОСАДЕ БРОДА
НУЛА Х СУ СТАЛЕ. И
ТАДА...

ОХ...
ТАМО...
НЕБЕСА! У
КУГЛАМА
ДО НАС СУ...
ЗЕМЉА-
НИ!

ИЗНЕНАДА...

ОХ...
КУЦА
О ЗИД!
ПОКУШАВА
ДА НАМ
НЕШТО
КАЖЕ!

ТО СУ
МОРЗЕОВИ
ЗНАЦИ! КУ-
ТИ И СЛУ-
ШАЈ ПА-
ЖЛИВО!

ВЕКОВИМА СТАРО СРЕД-
СТВО СПОРАЗУМЕВАЊА ДО-
БРО ИМ ЈЕ ПОСЛУЖИЛО...

Д-Е-Ч-Ј-А...

С-О-Б-А!?
ДОКТОРЕ,
ЈА ОВО НЕ
РАЗУМЕМ! ШТА
ПОКУШАВАЈУ
ДА НАМ
КАЖУ?!

УЖАСНО!
АЛИ...
МОРА ДА
ПОСТОЈИ
НЕКО
ОБЈАШЊЕ-
ЊЕ!

ГРЕГ ЈЕ, НАЈЗАД,
СХВАТИО И
УЖАСНО СЕ...

ЈАСНО!
КАКО СЕ
НИСАМ ОДМАХ
СЕТИО? ЊИХОВ
ТОК РЕВОЛУЦИ-
ЈЕ... СУПРОТАН
ЈЕ ОД НА-
ШЕГ!

ШТА ХО-
КЕШ ТИМЕ
ДА КАЖЕШ?

НАЈЕДНОМ...

КОЖА!
ПОГЛЕДАЈ
СВОЈУ КОЖУ!
ПОЧЕЛА
ЈЕ ЕВОЛУЦИ-
ЈА... У
СУПРОТНОМ
СМЕРУ!

ЦЕВИ СУ СЕ СПОЈИЛЕ...

ААА...
СПРЕЈ...
КАО
ГАС!

У ОВОЈ...
ДЕЧЈОЈ СОБИ
...СУВОЗЕМНА
БИГА... ПРЕТВА-
РАЈУ СЕ У
РИБЕ!

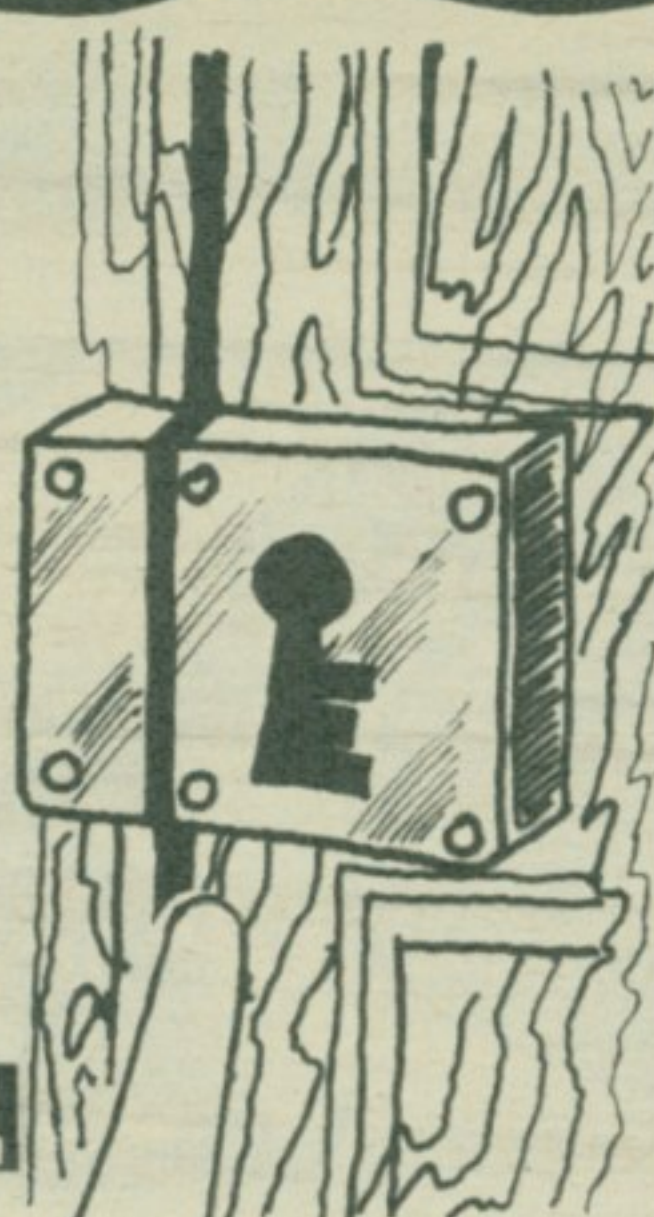
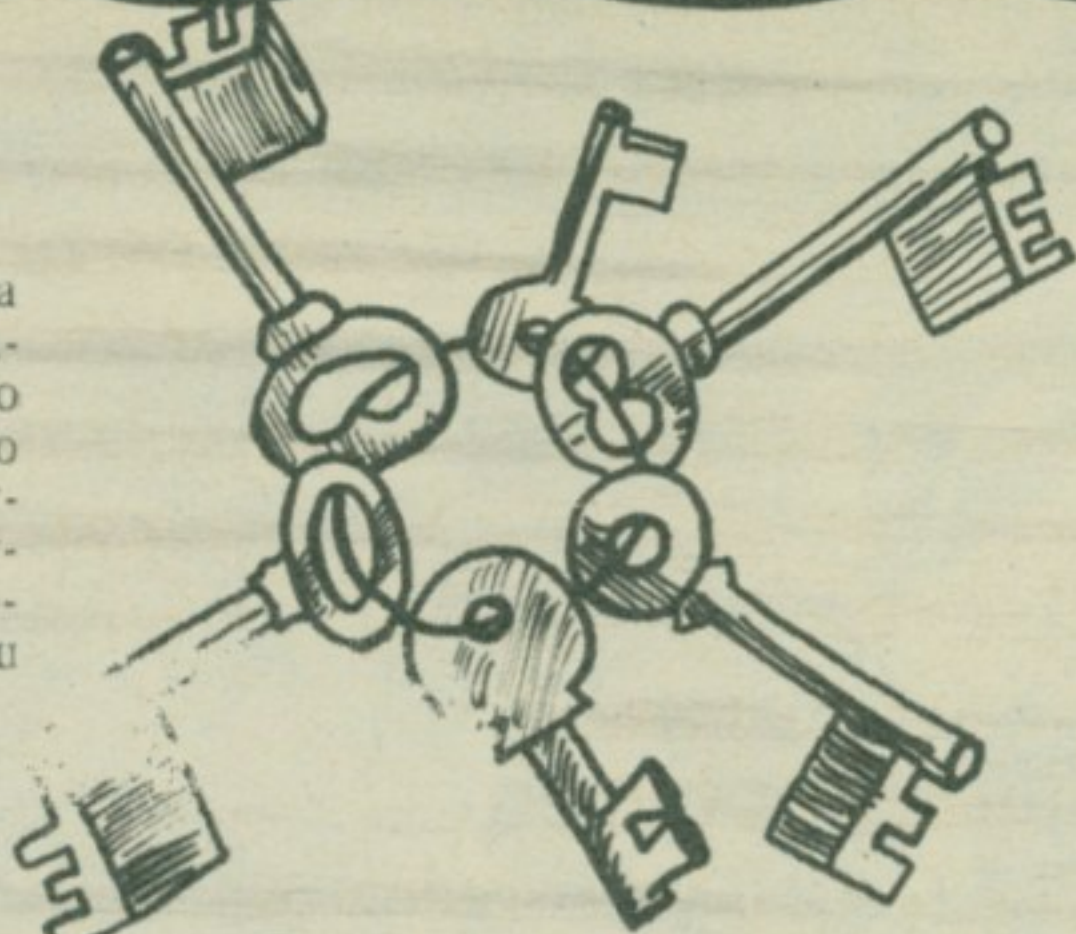
НАДУКИ НАСТАВАК: КУГЛЕ ПУЦАЈУ!

ОКО СОКОЛОВО

Једна брава а шест кључева. Ако желиш да про вериш своје око соколово покушај, не гледајући у наш одговор, да погодиш који јој кључ одговара.

ОДГОВОР:

Кључ у лонџу
Кључ у лонџу

МЕКСИКАНАЦ

Овај цртеж намењен је малим сликарима. Предлажемо вам да за почетак довршите цртеж Мексиканца преносећи редом све детаље с левог цртежа. Оба цртежа обојте, исеците и употребите украс за корице неке књиге или свеске.

МАЛО ДОМИШЉАТОСТИ

Дечак на нашем цртежу треба да попије чашу сока а да при том не савије десну руку. Знаш ли како ће он то да уради?

ОДГОВОР:

Лакно! Узевши левом руком чашу из десне руке и попије сок а десну руку при том неће морати да савија.

ИЗ НАРОДНЕ РИЗНИЦЕ

НЕ ПРОПУСТИТЕ ПРИЛИКУ ДА КУПИТЕ НОВУ БИБЛИОТЕКУ!

У десет књига и десет циклуса сабрано је преко 180 наших најлепших јуначких песама

ПОСЕБАН ПОПУСТ ЗА ЧИТАОЦЕ ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА: ЦЕНА БИБЛИОТЕКЕ У КЊИЖАРИ ЈЕ 100, А ПРЕКО ЗАБАВНИКА 70 ДИНАРА

Издавачко предузеће „Народна књига“ припремило је за љубитеље народне поезије библиотеку „Народна књижевност“ — десет књига, десет засебних целина. На крају сваке књиге налазе се историјски подаци о познатим епским јунацима који се у њој помињу. Читаоци ће тако потпуније моћи да схвате величину народног певања које се вековима преносило с колена на колена. Избор дела извршио је др Милорад Живанчевић а редакцију врсни познавалац наше народне књижевности др Владан Недић.

БИБЛИОТЕКА САДРЖИ:

1. БУГАРШТИЦЕ
2. КОСОВО
3. КРАЉЕВИЋ МАРКО
4. НЕИСТОРИЈСКЕ НАРОДНЕ ПЕСМЕ
5. НЕМАЊИЋИ И МРЊАВЧЕВИЋИ
6. ОСЛОБОЂЕЊЕ СРБИЈЕ
7. ОСЛОБОЂЕЊЕ ЦРНЕ ГОРЕ
8. УСКОЦИ
9. ХАЈДУЦИ
10. ЦРНОЈЕВИЋИ, ЈАКШИЋИ И БРАНКОВИЋИ

Цена комплета: 70 дин.

Књиге су штампане ћирилицом и у ограничено тиражу. Илустроване су и опремљене укусним картонираним повезом.

ИП „НАРОДНА КЊИГА“
11001 Београд, Шафарикова 11

НАРУЧБЕНИЦА

Овим неопозиво наручујем библиотеку „НАРОДНА КЊИЖЕВНОСТ“

1. ЗА ГОТОВО по цени од 70 дин. и платићу поштару кад ми донесе библиотеку (поузећем).
2. НА ОТПЛАТУ по цени од 90 дин. у три месечне рате. Прву рату од 30 дин. платићу поштару кад ми донесе библиотеку.

(Купац)

(Пошт. број, место, улица и број)

(Потпис наручиоца)

(Овера предузећа за купце на отплату)

У случају спора признајем надлежност суда у Београду.

Попуни, изрежи, залепи на дописницу и пошаљи на адресу: ИП „НАРОДНА КЊИГА“, 11001 Београд, Шафарикова 11.

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: СУДАР!

МУЧИО МЕ ЗАКОПА

Можда никада не бих испричао овај догађај да се не осећам обавезним према девојци која је тада нестала

Када сам почео да копам био је већ један сат после поноћи. А само неколико минута касније угледао сам фарове аутомобила који ми се приближавао. На том споредном путу који се одваја од ауто-страде Калифорнија — Невада кола су реткост и дању. Ни ја не бих дошао у тај пусти крај да нисам желео да откопам милион долара које је утајио директор једне коцкарнице.

Тачно сам знао где се налази новац пошто сам од њега већ узео 50.000 долара. Остатак ме је прогањао и дању и ноћу. Те новчанице су ме привлачиле као магнет. Морао сам их узети, без обзира на опасност којој сам се излагао.

БЕКСТВО КРОЗ НОЋ

Надао сам се да два човека у аутомобилу нису виде трагове мог мустанга. Али, када је један од њих изишао из кола и показао трагове возачу, знао сам да је последњи тренутак да бежим.

Ускочио сам у свој мустанг и потерао у правцу ауто-пута. Просто сам летео преко кактуса и песковитог тла надајући се да нећу налетети на неки камен. Када сам се приближио ауто-путу, осврнуо сам се и видео да ме гони кадиллак, али нисам успео да прочитам број на регистарској табlici. Наједном зачуло се штектање митраљева. Један метак погодио је предње стакло, други ме је промашио за длаку и зарио се у таблу са инструментима. Најзад су се точкови мог мустанга нашли на асфалту ауто-пута. Кривудао сам лево-десно надајући се да ћу тако отежати посао стрелцу. Њему се, међутим, није журило. Очигледно, хтео је да ме стигне и онда са блиског одстојања неће ме промашати. Већ сам мислио да сам готов...

У том тренутку један камион је почео да са споредног пута излази на ауто-страду. Учинио ми се да ће кадиллак налетети право на камион, али мој гонилац је у последњем тренутку

успео да скрене и избегне судар, али су му зато кола слетела с пута. Сада сам био у предности. Ипак сам наставио да возим брже од 150 километара на час. Када сам стигао до Барстоуа мој резервоар с бензином био је скоро празан. Стао сам код прве пумпе и док су ми точили бензин у резервоар, окренуо сам број свог стана у Лас Вегасу. Тамо је требало да ме чека Лујс, девојка коју сам већ годину дана волео. Упознали смо се у коцкарници у којој смо обоје били запослени. Наш план је био да, пошто откопамо новац, заједно наставимо пут за Мексико.

Морао сам да опоменем Лујс да план није успео. Најбоље да седне у први авион за Лос Анђелос, само да пази да је неко не прати. Нека ме сачека на аеродрому у Лос Анђелосу, а онда ћемо одлучити где да се кријемо извесно време. Имао сам још оних 50.000 долара. Додуше, делић од милиона, али ипак добра утешна награда.

ТЕЛЕФОН УЗАЛУД ЗВОНИ

Телефон је звонио. Што је дуже звонио, то сам се више бринуо. Лујс није била у стану, а требало је да ме тамо чека.

Дан је већ свануо када сам се зауставио код једног мотела у предграђу Лос Анђелоса. Током читавог дана и добар део ноћи, окретао сам бројчаник телефона тражећи Лујс, али без успеха.

Од Лујс сам и сазнао за тај новац утајен од пореза. Једне ноћи, сасвим случајно, чула је разговор чувара Давида Велија и његовог колеге Сема Рабина. Давид је сувише попио иначе не би био тако несмотрен. Јер, о утајеном новцу у Лас Вегасу се не говори. Из тог разговора Лујс је дознала да су ова два чувара пратила директора Џерија Новака и помогла му да закопа новац недалеко од споредног пута, у подножју брежуљка Кларк.

— Замисли, милион долара! — рекла ми је. — И сав тај новац лежи закопан у земљи!

— Колико знам, — приметио сам, то није једини новац закопан у околини Лас Вегаса.

То је новац који власници коцкарнице не пријављују пореским органима. Раније, у доба владавине Мејера Ленског, Мафија је држала неколико веома уносних коцкарница у Лас Вегасу. Утајени новац је „извозила“ у Женеву. Преносио би га курир и улагао у неку швајцарску банку на рачун под бројем. Касније би Мафија користила тај новац за куповину злата на светском тржишту које је затим препродавала у погодном тренутку, као и за друге своје операције.

Међутим, у марту 1965. године једном куриру Ленског догодила се незгода. Био је то 32-годишњи швајцарски економиста Силвен Фердман. На путу од Лас Вегаса до Женева, зауставио се неколико дана у Мајамију. Изнајмљена кола оставио је паркирана на аеродрому и када је дошао по њих из новчаника му је, приликом плаћања паркинга, испала нека хартија. Касније је ту целуљу неко нашао и предао управи аеродрома, а она је уручила полицији. Била је то унапред припремљена признаница на 350.000 долара које треба уложити на рачун 2812 Међународне кредитне банке у Женеви.

КУРИР ЈЕ НЕСТАО

За тај документ заинтересовали су се ФИБ, обавештајна служба, Биро за борбу против наркотика и порески ограни. Закључили су да је реч о новцу из Лас Вегаса и, разумљиво, одмах одлучили да испитају Фердмана. Међутим, нису га нашли ни тада, ни до данашњег дана.

Отада је постало далеко теже износити новац из Лас Вегаса и из САД. Због тога су шефови Мафије почели да га закопавају у околини Лас Вегаса.

Када ми је Лујс испричала за закопаних милион долара, та вест ме није нимало узбудила. Па шта? Чуо сам и раније сличне

приче. А онда, неколико недеља касније, док смо се враћали са викенда и пролазили недалеко од брежуљка Кларк, тај закопани новац почео је да ме коп

ка. Набавио сам мапу тог краја и добро је проучио. Затим сам купио у Лос Анђелосу најбољи детектор за метал и отада сам сваке ноћи проводио по неколико сати у трагању за новцем. При томе сам доживео и неколико незгода. Једном сам нагазио на гнездо змија и једна од њих зарила је зубе у моје високе, јаке чизме. Сутрадан сам купио још више и јаке чизме. Једне ноћи док сам ишао према свом мустангу паркираном крај ауто-пута, угледао сам како се нека кола заустављају крај мојих. Из њих су изашла три човека, пришла мустангу и подигла хаубу као да разгледају мотор. После тога су стајали извесно време на ауто-путу, очигледно чекајући власника мустанга. Притајио сам

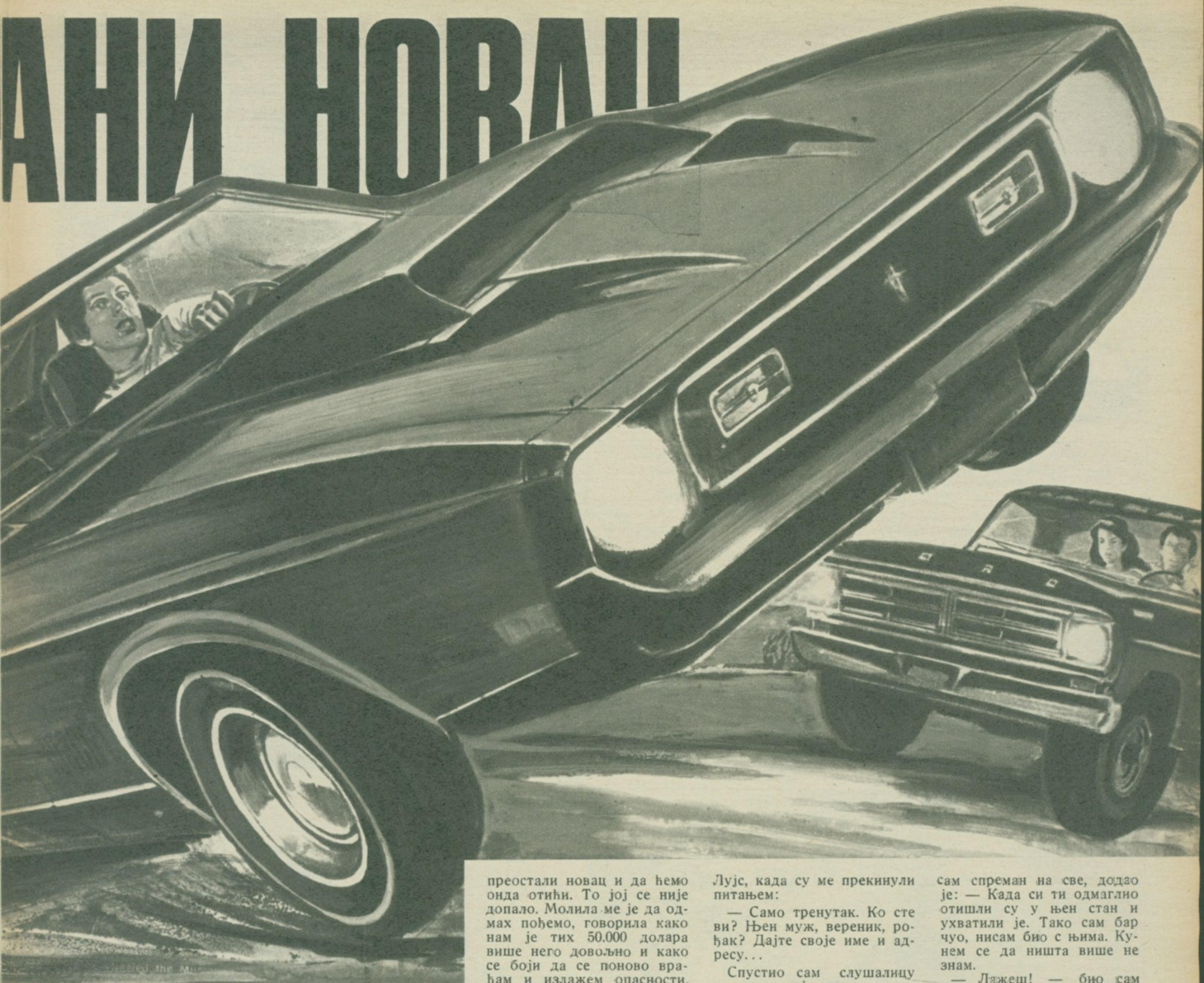
се и чудио се зашто их толико занимају моја паркирана кола. А онда сам схватио...

Претпостављали су да се власник мустанга налази негде у близини и да трага за закопаним новцем. Пут су наставили тек после пола сата. Био је то лош знак. Па ипак, нисам престао да сањам о том новцу. Само сам сад био опрезнији. Одвезао бих мустанга на ауто-пут и наставио преко пустаре са угашеним фаровима.

НА ПРАВОМ ТРАГУ

А онда, једне ноћи детектор ми је опет дао знак. Почео сам ко зна по који пут да копам и, за разлику од претходних покушаја, на ишао сам на велику метал-

АНИ НОВАЦ

ну кутију. Није била закључана. Подигао сам поклопац и дах ми је застао када сам угледао свежњеве новчаница. Нисам знао шта сада да урадим. Била је скоро поноћ. У колима нисам имао ни кофер ни торбу у које бих могао да преместим новац. А да ме неко у ово доба ноћи види како износим велику металну кутију из кола и уносим је у свој стан, било би више него опасно. Узео сам зато само 50.000 долара и сакрио их испод резервне гуме у пртљажнику. Остатак новца сам оставио. Рупу сам пажљиво затрпао. Нисам оставио никакав знак, јер сам био сигуран да ћу сада лако наћи то место.

Када сам стигао до свог стана у Лас Вегасу, одлучио сам да новац оставим у пртљажнику. Касније се показало да је то била мудра одлука.

Те ноћи сам нестрпљиво чекао на Лујс која је радила у смени до два по поноћи. Отворио сам јој вра-

та пре него што је стигла да стави свој кључ у браву.

— Нашао сам га! Милион! — узвикнуо сам узбуђено.

— Не! — промуцала је и гледала ме с неверицом.

Насмејао сам се наглас и привео је прозору.

— Погледај! — У мустангу је 50.000 долара. Новац је закључан у пртљажнику. И то је само прва рата.

— То је више него што сам икада могла претпоставити да ћемо имати — рекла је, пошто се уверила да говорим истину. — Зар нећемо одмах да напустимо Лас Вегас?

ЗАСЕДА

Објаснио сам јој да намеравам да се вратим по

преостали новац и да ћемо онда отићи. То јој се није допало. Молила ме је да одмах пођемо, говорила како нам је тих 50.000 долара више него довољно и како се боји да се поново враћам и излажем опасности.

Нисам је послушао. Следеће ноћи кренуо сам поново по новац. Ни сам не знам како су ме пронашли моји гониоци у кадилаку, јер сам дуго кружио споредним улицама пре него што сам изишао из града. Био сам потпуно сигуран да ме нико није пратио. Можда су ме чекали негде у заседи.

Пошто сам успео да им побегнем, нисам се усудио да се вратим у Лас Вегас јер су они сигурно очекивали да ја баш то учиним. Претпостављао сам да ће ме тешко пронаћи у мом скровишту у Лос Анђелосу. Али, бринуо сам се што не могу да успоставим везу са Лујс. Петог дана ме је обузело право очајање. Одвезао сам се до Пасадене и из једне телефонске говорнице позвао полицију у Лас Вегасу и рекао да желим да пријавим нестанак двадесетогодишње Лујс Скот и дао нашу адресу у Лас Вегасу.

— Када је нестала?

— Пре пет дана. — Почео сам да му описујем

Лујс, када су ме прекинули питањем:

— Само тренутак. Ко сте ви? Њен муж, вереник, рођак? Дајте своје име и адресу...

Спустио сам слушалицу као да ми је опржила руку. Знао сам да ћу морати сам да трагам за Лујс. Кренуо сам право у Лас Вегас. Мислио сам да ћу можда нешто сазнати од оног чувара Давида Велија. Нисам имао револвер јер ми је остао у стану, па сам цео дан изгубио док сам успео да купим други. У Лас Вегас сам стигао касно, као што сам намеравао.

ОБРАЧУН

Паркирао сам кола недалеко од коцкарнице. Било је четврт до дванаест. Знао сам да ће Давид Вели изаћи око поноћи да се мало надише ваздуха. Када је изишао, већ сам га чекао с револвером у руци.

— Где је Лујс Скот?

— Ох, нисам знао да ти... узвикнуо је изненађен, а онда, пошто је видео да

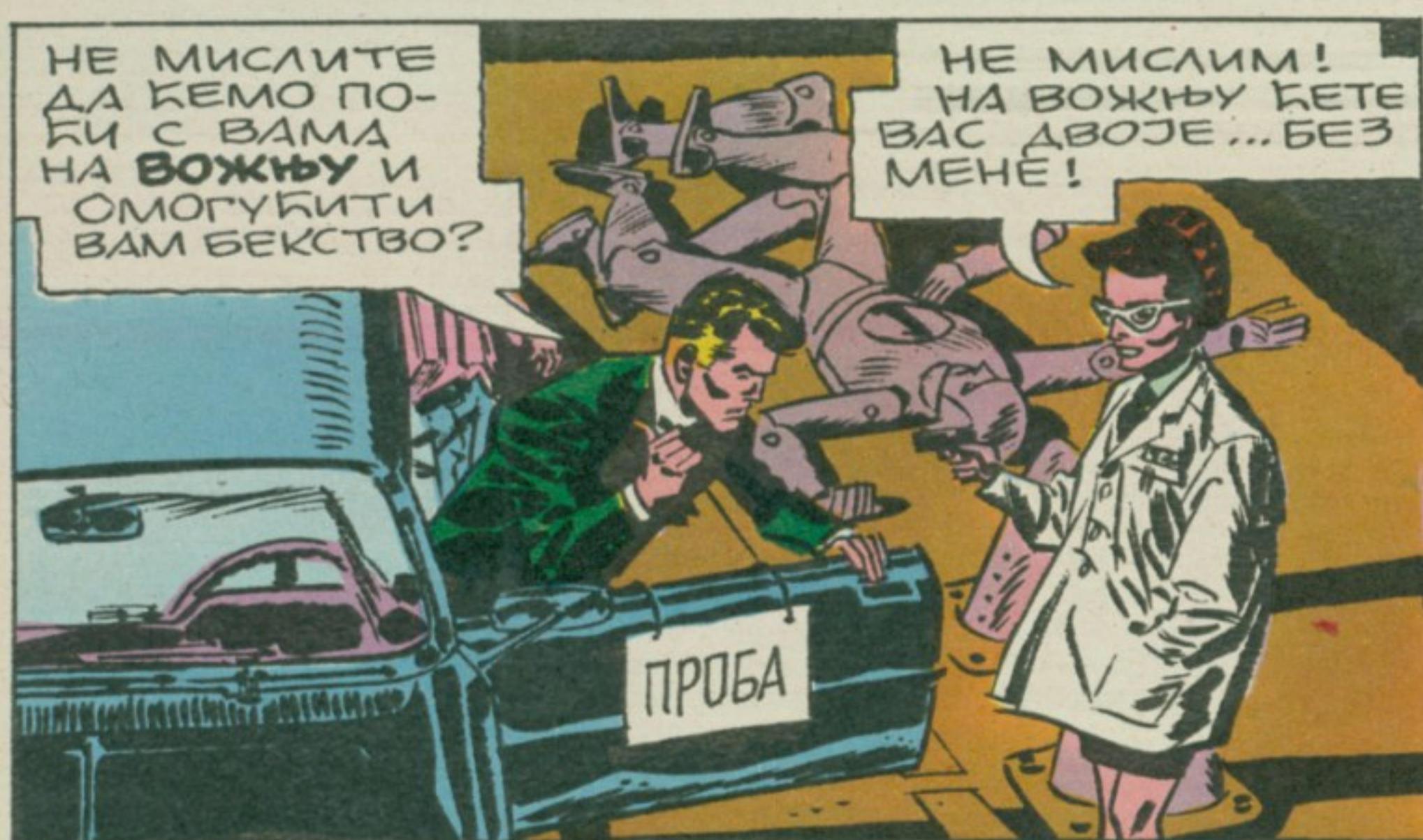
сам спреман на све, додао је: — Када си ти одмаглио отишли су у њен стан и ухватили је. Тако сам бар чуо, нисам био с њима. Ку-нем се да ништа више не знам.

— Лажеш! — био сам блед од беса и очајања и било ми је сасвим свеједно хоће ли Давид Вели живети или неће.

У том тренутку изашао је Сем Рабин и одмах почео да пуца. И ја сам пуцао и повлачио се. Утрчао сам у нечији стан, излетео на споредни излаз и нашао се у осветљеној улици. Бежећи кроз некакве ходнике и пролазе стигао сам до својих кола, утрчао у њих и... ускоро прешао мексичку границу.

Дуго ми је требало да се смирим и почнем разумно да мислим. Размишљао сам о освети, о томе да се обратим полицији, а онда сам схватио да не поседујем никакав доказ јер су сопственици коцкарнице вероватно одмах купили новац или га сакрили на неко друго, сигурније место. Једино чему могу да се надам јесте да ће ми се Лујс јавити, да је негде жива. Али, када сам помислила на суровост тих разбојника, бојим се да је никад више нећу видети.

Џим Нилс

Лорд Карнервон имао је више него срећу кад је 1922. после шест година брижљивог рада, успео да открије гробницу младог фараона Тутанкамона. Била је недирнута. Пун 31 век нико није продро у њену унутрашњост.

— Био је то прави приказ из бајке — причао је вођа екипе, археолог Хауард Картер. — Иза гломазних врата под светлошћу бакља угледали смо ковчеге, кутије за накит, алабастерске вазе и голнице оковане златом, нагомилано богатство фараона који је умро пре више од три хиљаде година... На за слеђујућој белини зида треперили су одсјаји свих тих предмета, тополи, смеђи, жути, плави, њилибарски, златни, бакарни и црни...

Један кревет био је у облику леопарда, други у виду краве, а трећи у форми митолошке животиње: пола нилски коњ, пола крокодил. Сва три од злата... Иза њих краљевски престо у злату, сребру и драгом камењу.

Вест о изузетном проналаску лорда Карнервона кренула је у етер преко тек постављених радио-станица у јесен 1922. и узбудила свет. Али, већ идуће године у пролеће Карнервон је изненада умро. Опет су оживела веровања да се мумије старих египатских владара свете они ма који их узнемире у њиховом вечном сну. Египатска влада забранила је даља испитивања у Тутанкамоновој гробници. Тек три године касније супруга преминулог лорда добила је одобрење да се радови могу наставити. Научници су продужили истраживања и ускоро могли да објаве драгоцене податке о начину живота и цивилизацији људи тих далеких времена.

Али, екипа лорда Карнервона имала је ретку срећу. Већина њихових колега стигла је у пирамиде — касно!

ДЕЧАК У ВОДИ

Познати британски археолог сер Флиндерс Петри пронашао је у прошлом веку, у оази провинције Ел Фајум, више мањих и новијих пирамида. Биле су то камене гробнице прекривене опеком и

НА РЕЗАНЦЕ

ружне корпе за отпатке по канцеларијама ускоро ће бити само успомена. Једна фабрика за израду предмета прецизне механике у Баден-Виртембергу, у Немачкој, израдила је кутију која замењује корпу. У кутији се налази електрични „уништавач докумената“ који непотребна и поверљива документа и акте исече на толико танке резанце да се више ниједна реч не може прочитати. Поред тога у кутији се налази и врећа од пластичне материје у коју се, кроз већи отвор, убацују канцеларијски отпасти.

ТРИНАЕСТ МУМИЈА

Нико није успео да открије пећину у којој, заједно са баснословним благом, почивају египатски фараони пресељени овамо из страха од пљачкаша

Никад људско око није угледало већураскош од оне која се указала пред екипом енглеског археолога Хауарда Картера.

нашли код њих као и посуде од злата, сребра и бронзе. Све смо поделили на осам равних делова...

Пресуда је гласила: сви провалници имају се живи зазидати и то у опљачканој гробници!

Догодило се то пре више од три хиљаде година, у доба Рамзеса IX о чему и данас постоји доказ — један стари запис који детаљно говори о овом судском процесу. Али, то није било ни први, а још мање последњи пут, да је неко провалио у гробнице египатских фараона у Долини краљева где су они вековима сахрањивани.

Како је лововима успевало да пронађе пут до гробница кад је за то археолози ма нашег времена било потребно толико времена и труда?

САМО НАГАЂАЊЕ

Пирамиде су током читаве историје биле плен лопова и ако су њихови градитељи предузимали све мере предostroжности градећи мноштво ходника, пролаза и одаја. Како су лопови ипак успевали да продру до мумија и ризница блага које су обавезно биле уз њих? О томе постоји безброј прича. Неки су веровали да се тајна крије иза загонетних бројева нађених међу подацима о димензијама ових грађевина други су сматрали да кључ треба тражити у односу разме-ре страница и углова пирамида. Али, све су то биле нагађања.

Једино је сигурно да су у доба непосредно после сахрањивања фараона, пљачкаши морали имати сараднике међу стражарима који су знали распоред тајних пролаза. Међутим, после дужег времена, кад више није било ни оних који су памтили планове, нити самих нацрта, и даље су пирамиде пљачкане. Како? То је и данас тајна.

Пљачке су толико узеле маха да су спречаване на све могуће начине. У глуво доба ноћи свештеници су преносили мумије краљева у тајне гробнице. Тако је Рамзес III три пута пресељаван. Свештеници су прикупљали на једном месту више мумија да би их лакше могли чувати. Тако је одгонетнута тајна због чега је у гробу Аменхотепа II нађено тринаест мумија!

Најзад, кад више нису знали шта раде, жреци су посмртне остатке свих краљева, осим Тутанкамона, пренели у пећину у неком Деир ел Бахријевом брду. Данас се не зна ни где је то брдо, ни где је пећина, сви трагови су изгубљени и фараони још увек почивају негде изван нашег домака, неузнети миравани.

ко зна да ли у старом веку или у новије доба, стигли су пре њега.

СУЂЕЊЕ ПРЕ 30 ВЕКОВА

Оптужени су, један за другим, изведени пред суд: златар Ирамон, каменорезац Хапи, сељак из околине Аменхаб, водоноша Кемвесе и црнац, роб Ценуфер. Оптужба је гласила да су још стројицом непознатих пробили тунел у стени пирамиде, продорили до одаје с краљевим и краљичиним саркофагом и опљачкали је. Процес је започео ударцима по испруженим рукама и табанима. Није прошло дуго а први лопов је проговорио:

— Кад смо продрили унутра, нашли смо краљицу на одру, као живу. Отворили смо ковчег и скинули рухо у коме су обоје били а затим златни накит којим је краљева мумија била покривена. Траке у које је мумија била умотана биле су с обе стране позлаћене, посребрене и проткане разноврсним драгим камењем... Однели смо све оруђе што смо

је до каменог зида који је по свој прилици опкољавало гробницу. Још неколико дана и био је изнад таванице. Пуне три недеље су његови радници бушили отвор. А онда је доживео разочарање. Гробница је била толико мала да у њој не би могао ни да пузи. Низ лестве од ужета Петри је спустио једног дечака са свећом.

При дрхтавој светлости указала су се два саркофага. Али, били су празни! Да невоља буде већа, гробница је била пуна воде тако да је дечак газно у муљу и води до груди тражећи чврсте предмете. Ускоро је дечак узвикнуо изненађено и пружио научнику неки предмет. Био је то део посмртне урне од алабастера с именом Аменемхета III чија је пирамида сматрана давно изгубљеном.

Међутим, фараону је довољан један саркофаг. Чији је, онда, могао бити други?

Тајна је одгонетнута у предворју где је у алабастерској плочи стајала урезана посвета фараоновој ћерки Неферуттах. То је уједино било једино до чега је Петри могао доћи. Пљачкаши гроб

ИСТОРИЈА НАШЕГ СВЕТА

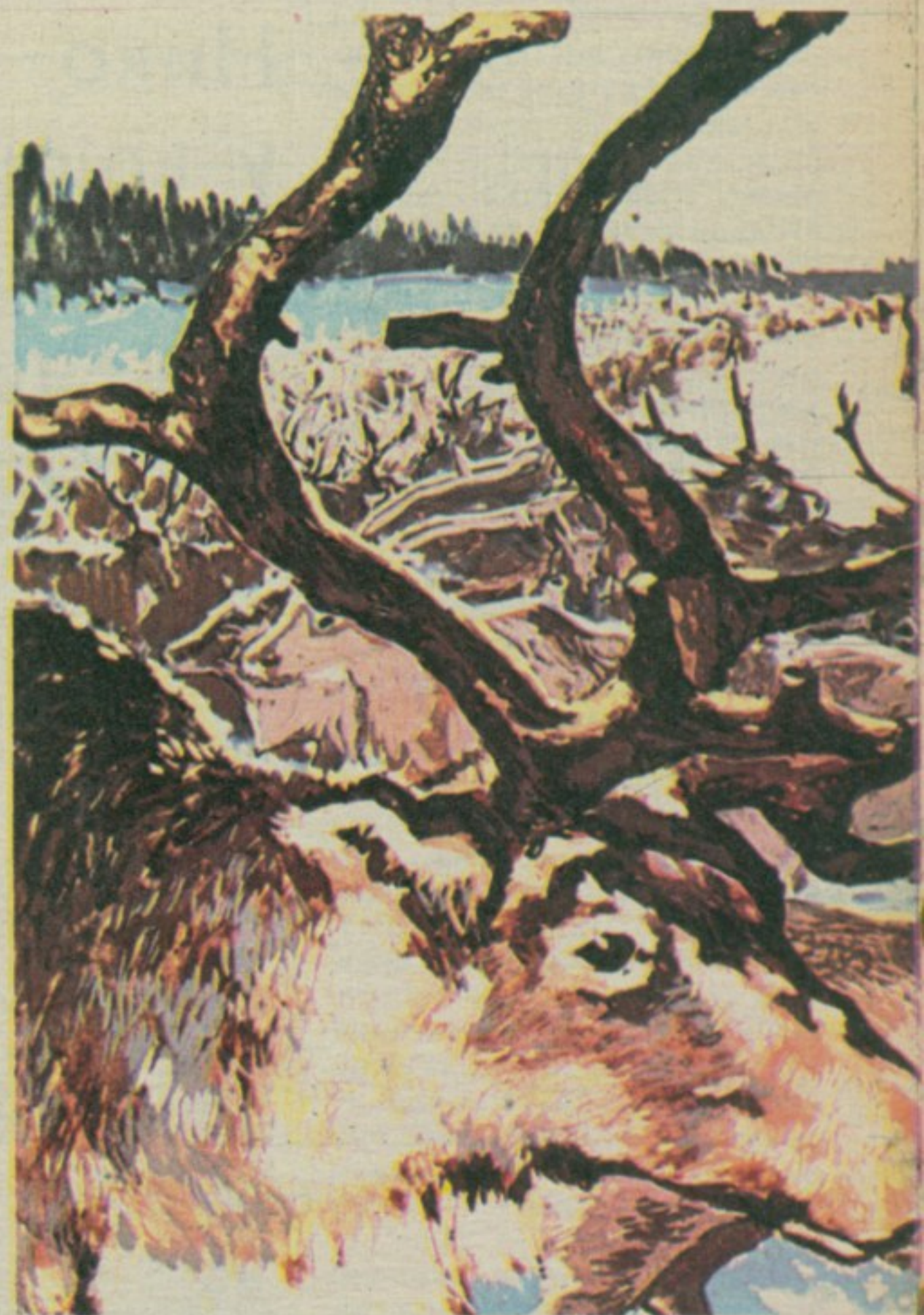

ЛАПОН

1

СЕВЕРНИ НОМАДИ. — Лапонија се протеже од Атлантика до Белог мора обухватајући најсеверније делове Норвешке, Шведске и Финске, као и северозапад СССР. У њој има високих планина и пространих низија са много језера. На северу су тундре а на југу шуме. А све је покривено вечитим снегом. Становници Лапоније називају себе **Сами** а име Лапонци, које значи номади, дали су им Норвежани. Има их око 40.000, порекла су финско-угарског и представљају мешавину монголско-нордијско-словенску.

2

ВЕЛИКЕ СЕОБЕ. — Ирвас је главна и, осим пса, једина домаћа животиња Лапонаца. У потрази за pašом велика стада ирваса у вечитом су покрету. Пролеће и јесен су време великих сеоба. У пролеће Ла-

4

ГОСТОЉУБИВИ ШАТОРИ. — За време путовања Лапонци подижу привремена станишта, купасте шаторе од коже ирваса изнутра постављене крзном. У њима би се, због зиме, тешко могло опстати да се ватра не одржава и дању и ноћу. По поду, преко грања и суве маховине, набацина су топла крзна. Шатор Лапонаца јоворен је за сваког намерника: он у њега може ући и непозван јер зна да ће га увек поздравити добродошлицом. У суровој клими гостољубље је један од услова опстанка.

5

БАЧИЈЕ. — На крајњем северу, где са својим стадима ирваса проводе пролеће и лето, Лапонци не подижу шаторе јер их тамо чекају колибе саграђене од дебелих брвана. Свака породица има своју брвнару. Ако

Лопонци напуштају шумовите јужне крајеве и са стадима ирваса крећу на планински север. На пут полазе читаве породице. Путује се полако јер ирваси, да би дошли до лишјајева и маховине којима се хране, морају ногама да разгрну снег. На циљ се стиже кад је пролеће у јек.

3 **САНКЕ КАО ЧАМЦИ.** — Једино превозно средство Лапонаца су саонице. Мада имају и обичне, са салинцима, Лапонци се најчешће служе санкама чији облик подсећа на чамца. Те санке, зване **пулка**, дугачке су обично 150, широке 70 и дубоке 15 сантиметара и на њих, за време великих сеоба, Лапонци натоваре и породицу и оскудно покућство. Направљене од непромочиве коже ове саонице, у случају потребе, могу да послуже као прави чамци. У санке се упреже ирвас кога за узду од коже води глава породице.

Је у току зиме у племену склопљен нов брак, младом пару заједничким снагама подижу засебну колибу. Брвнара се подиже на малом узвишењу од камења и бусења. У дрвеним колибама имућнијих Лапонаца може се наћи и камин од камених плоча и пећ за печење хлеба.

6 **ПЛЕМЕ И ПОРОДИЦА.** — У свету Лапонаца сваком стаду ирваса одговара једно племе. Поједине породице из једног племена имају у том стаду извесан број грла. Иако се приликом великих сеоба стада често измешају, ирваси се не могу изгубити јер свака животиња има на уву два ровања: знак племена и знак породице. Чланови племена и припадници једне породице чврсто су повезани, међусобно се помажу и гаје велико поштовање према старијима којима се за трпезом пружа најкуснија храна.

НАСТАВИЋЕ СЕ

Сваког петка читајте у Забавнику све о најбољим певачима и ансамблима света. Сваког понедељка на Радио Београду I, у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО, слушајте најновије хитове.

КАКО ЈЕ ПОЧЕЛА... МЕГИ БЕЛ (STONE THE CROWS)

Ја сам из Глазгова и по традицији из наше породице увек је неко познат у том граду као звезда. Једно време била сам члан дечије драмске секције али како сам музику више воледа прешла сам у хор. Чим сам завршила основну школу запослила сам се као продавачица, а увече сам певала по игранкама са локалним саставима. Ту ме је једне

вечери чуо Лес Харвеј и позвао да са њим одем у Немачку. Тамо смо свирали у групи »Power« и пуне две године чили из једног америчког клуба у други. По истеку уговора вратила сам се кући и наставила да радим као продавачица. Неколико месеци касније, у лето 1969. године, Лес поново долази по мене и заједно стижемо у Лондон где оснивамо групу STONE THE CROWS...

**КАКО
ДА ИМ
ПИШЕМ...**

ЗОРАН ЛЕКОВИЋ, Стеве
Тодоровића 35, Београд
ЈОСИПА ЛИСАЦ, Хенинзе-
лова 24, Загреб
МИШО КОВАЧ, Даничиће-
ва 50, Загреб

ДИСКО КВИЗ

- Право име Боба Дилена је:
а) Боб Цимерман
б) Роберт Цимерман
ц) Роберт Дилан
- У филму „Како сам добио рат“ игра један од „Битлса“. Који?
а) Ринго Стар
б) Џон Ленон
ц) Пол Макартни
д) Џорџ Харисон
- Колико златних плоча има Ђорђе Марјановић?
а) ниједну
б) једну
ц) две
- У филму „Вудсток“ наступа, између осталих, и група:
а) „Холиси“
б) „Осибиса“
ц) „Сантана“
- Састав „Изибите“ је из:
а) Аустралије
б) Новог Зеланда
ц) Канаде

1. Роберт Цимерман
2. Џон Ленон
3. Ниједну
4. „Сантана“
5. Аустралије

РЕШЕЊЕ:

СЛОБОДНО ПИТАЈТЕ!

Радо слушам групу ЛЕД ЦЕПЕЛИН и занима ме да ли ће они гостовати у нашој земљи.

Светозар Пауновић, ВП 7197-7, Ниш

Колико нам је познато група ЛЕД ЦЕПЕЛИН неће ускоро долазити у Југославију.

1. Када ће се Дато Топић вратити из Немачке; 2. Да ли Дато има намеру да оснује неки нов састав? и 3. Да ли ће се у продаји појавити дупли албум групе ТАЈМ?

Даница и Мира Топлић, Краљевачка 14,
Врњачка Бања

1. Дато ће у Немачкој остати најмање два месеца пошто је на толико потписао уговор; 2. Тврде да Дато намерава да оформи ново групу ТАЈМ с тим што би он у тој групи био вокални солиста и свирао у бас и 3. Дупли албум групе ТАЈМ неће ускоро изићи пошто нема довољно снимљеног материјала.

ПОП ЗАНИМЉИВОСТИ

● Чувени гитариста Алвин Ли само је један од врхунских музичара који — не познају ноте!

● Алис Купер (на слици), вођа истоименог америчког рок састава, набавио је недавно у Мароку змију тешку 127 килограма. Гмизавци су одавно саставни део програма ове групе.

● Мада су у моди веома скупи инструменти, познати британски гитариста Рори Галахер већ неколико година свира на гитари коју је купио на отпаду — за свега 50.000 старих динара!

● Ових дана се завршава документарни полчасовни филм о животу легендарног Џими Хендрикса. Користиће се материјал снимљен у Вудстоку, на острву Вајт и са Монтреј фестивала.

● И поред тога што је веома познат ансамбл „Хоквинд“ и даје често даје бесплатне концерте.

● „YU-група“ има најчуднији комби за превоз инструмената. Нико не зна тачно шта комби више троши: бензин или уље!

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

Музика: Слободан Ковачевић
Текст: Даворин Поповић
Аранжман: Слободан Ковачевић
Изводе: ВИС ИНДЕКСИ

ПЛИМА

У свијету таме скривен лик,
крз колут дима тонем ја у мир
и осјећам да гори мој свијет,
јер ништа од онога што желим
није ту.

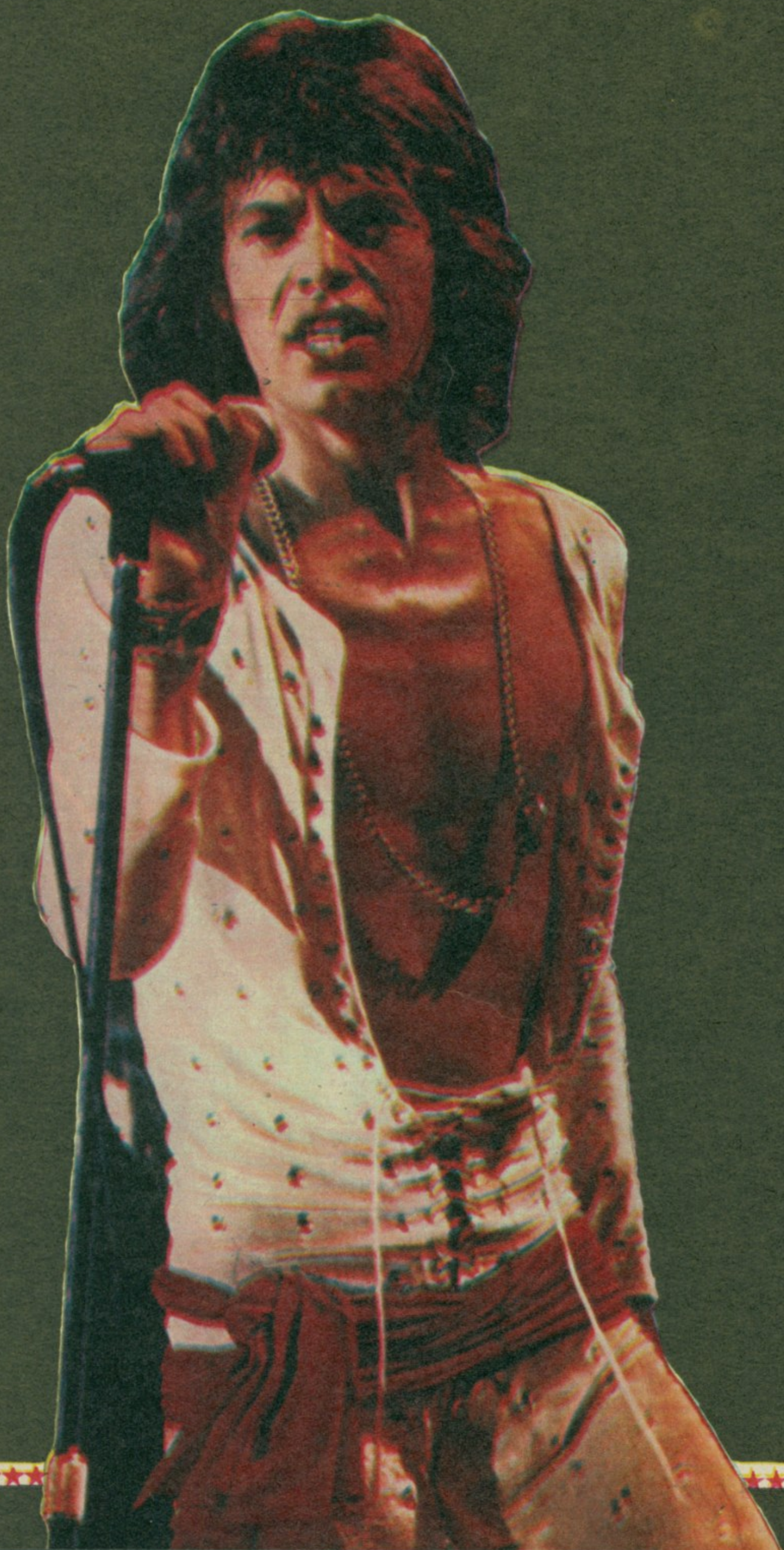
Крик из друге собе чујем,
то ми неко каже ниси сам
тако, тако сам уморан,
и чекам валове, галове мора.

Ти долазиш с њим,
осјећам да долазиш ти,
то је знак да доћи ће дан,
с топлим вјетром југа.

Композицију ПЛИМА можете чути у понедељак, 5. марта у емисији „Вече уз радио“ која је на I програму Радио-Београда од 20.00 до 22.00!

РОЛИНГСТОУНСИ

МИК ЦЕГЕР

Ових дана популарни енглески бит-ансамбл РОЛИНГСТОУНСИ (што у преводу значи: „Камење које се котрља“) слави десетогодишњицу.

Каријеру су започели 1962. године свирајући у једном лондонском клубу. Већ јуна 1963. године снимају прву плочу „Хајдемо“ која је одмах доспела у првих 20 на топ-листи. Друга њихова плоча „Хоћу да будем твој момак“ постигла је још већи успех а трећа им је донела прву сребрну плочу. Највеће успехе ансамбл је постигао 1966. године и док су четворица „Битлса“: Ринго, Џон, Пол и Џорџ велику славу делили мање-више равноправно, дотле се међу „Ролингстоунсима“ скоро одмах издваја вокални солиста и композитор Мик Џегер. Сматра се, да данас, већина младих плаћа скупе улазнице само да би на концерту видела свог љубимца Мика како се шета, глуми и пева.

Кад се пише о овом популарном ансамблу, а пише се много, обично се тврди да је вођ „Ролингстоунса“, тридесетогодишњи Мик Џегер — дете среће. Почев од имена које се лако памти па до дана када је сreo музичара Алексиса Корнера који га је увео у тајне поп-музике.

За десет година откако су „Ролингстоунси“ на сцени у поп-музици су се десиле многе промене; променили су се и укуси публике и правци у музици, али „РОЛИНГСТОУНСИ“ и њихов вокални солиста МИК ЦЕГЕР остали су миљеници младих. Можда је овој популарности допринела и чињеница да су се многи ансамбли распали, најпознатији пример су славни БИТЛСИ; неки су сваки час мењали неког од чланова а „Ролингстоунси“ су за све то време у групу увели само Мика Тејлора уместо Брајана Џонса.

РОЛИНГСТОУНСИ су: Мик Џегер, вокални солиста; Кејт Ричард, гитара; Мик Тејлор, гитара; Вил Вајмен, бас-гитара и Чарли Вотс, бубњеви.

ДИСКОГРАФИЈА:
албуми: »THE ROLLING STONES«;
»THE ROLLING STONES VOL 2«;
»OUT OF OUR HEADS«; »AFTERMATH«; »BETWEEN THE BUTTONS«;
»BIG HITS«; »THEIR SATANIC MAJESTIES REQUEST«; »BEGGARS BANQUET«; »THROUGH THE PAST DARKLY«; »LET IT BLEED«; »GET YER YA-YAS OUT«; »STONE AGE«; »MILESTONES«; »GIMME SHELTER«;
»ROCK AND ROLLING STONES« (ове плоче издала је компанија DECCA)
»STICKY FINGERS« i »EXILE ON MAIN STREET« (ове плоче издала је компанија ROLLING STONES RECORDS).

сингл плоче: »COME ON«; »I WANNA BE YOUR MAN«; »NOT FADE AWAY«; »IT'S ALL OVER NOW«; »LITTLE RED ROOSTER«; »THE LAST TIME«; »SATISFACTION«; »GET OFF OF MY CLOUD«; »19 TH NERVOUS BREAKDOWN«; »PAINT IT BLACK«; »HAVE YOU SEEN YOUR MOTHER BABY STANDING IN THE SHADOW«; »LET'S SPEND THE NIGHT TOGETHER«; »WE LOVE YOU«; »JUMPIN' JACK FLASH«; »HONKY TONK WOMAN«; »BROWN SUGAR«; »STREET FIGHTING MAN« i »TUMBLING DICE«.

БИСТАР МОМАК

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

ФИЗИЧКИ ЗАКОН ДА ДВА ТЕЛА НЕ
МОГУ ЗАУЗИМАТИ ИСТИ ПРОСТОР У
ИСТО ВРЕМЕ — НИЈЕ ТАЧАН!

АЛФРЕД БЕСТЕР

И то је све? — питао је за-
пањено Греам.

— Све — рекох. — Из-
гледа једноставно, зар не?
Људи увек мисле да апа-
рат који треба да произведе чудо
мора бити јако компликован.

— А како ради?

— Ох, такође врло просто. Овде,
с једне стране, имате предајник, а
с друге — кохерер. Видите, повеза-
ни су вакуумском цеви. Особа на
којој се врши експеримент легне на
предајни сто. Зрак из ове цеви бом-
бардује њено тело. Атомски сакуп-
љач преноси дезинтегрисане честице
у предајник, који их опет кроз
вакуумску цев шаље у кохерер. Та-
мо се одиграва обрнут процес и те-
ло које је нестало с предајног сто-
ла материјализује се на пријемном
столу!

— Фантастично, докторе Хедлеј!
— изусту Греам после дугог ћута-
ња. — Али, реците ми — каква је
моја улога у свему томе? На крају
крајева, ја сам обичан професор
електротехнике.

— Ви ћете руководити апаратом.
Намеравам да се подвргнем експе-
рименту.

Греам се боји

— Али...

— Ћутите! — прекидох га. — Не-
мате чега да се бојите. Већ сам про-
бао са животињама... Ево, прочи-
тајте ово док ја припремим апарат.

Пошто сам му стрпао у шаку
упутство за руковање, бацих се на
подешавање предајника и кохерера.

— Најважније је — говорио сам
уз пут — да се ова два тела подесе
тако да имају исти захват. Иначе,
ништа неће испасти. То вам је као
код радија: ако пријемник није по-
дешен на таласну дужину предајни-
ка, ништа се не чује или је звук,
у најбољем случају, изобличен...

Неколико минута касније лежао
сам на предајном столу.

— Дајте ми анестезију — наре-
дих.

— Зар баш мора? — упита Греам
с оклевањем. — Много бих више
voleо да сте будни и да ме посма-
трате.

— Мора — рекох чврсто. — Нећу
да се излажем физику. Још не знам
да ли је експеримент безболан.

Изгледало ми је да пролазе годи-
не док ми је стављао газу на лице и
сипао на њу етар. А онда, док сам
тонуо у сан, први пут осетих страх.
Са ужасним напором почех да ди-
жем руку да бих зауставио Греа-
ма...

Када сам је најзад подигао, осе-
тих да анестезија попушта. „Дакле,
ја постојим“, помислих. „Експери-
мент је успео!“

Лагано сам се окренуо на бок и
отворио очи. Најпре ништа нисам
видео, а онда, пошто су ми се очи
привикле, почех да разазнајем сив-
касте обриси лабораторије. Све је
било мрачно и безбојно, као да ми

је неко ставио на очи јако затамње-
не наочари.

Следећег тренутка са ужасом от-
крих да — ништа не чујем! Видео
сам како одшкринути прозор лупка
на промаји, али без икаквог шума.
Тргох се: нада мном је стајао
Греам, жмиркајући, као да ме не
види најбоље. Говорио је нешто.

— Узалуд! — викнуо сам што сам
јаче могао. — Једва вас видим, а
још мање чујем!

Глас ми је звучао необично пис-
каво и пригушено. „Мора да сам не-
што погрешно“, помислих, силазећи
с предајног стола. И тада се уко-
чих од ужаса: ноге су ми до чланка
пропаде у под!

Стајао сам тако не знајући шта
да мислим, а онда по глави почеше
да ми се роје претпоставке. По свој
прилици нисам подесио кохерер ка-
ко треба. Као резултат, моји дезин-
тегрисани атоми нису поново доби-
ли потребну густину. Био је то је-
дини начин да се објасни моје про-
лажење кроз чврсту материју.

То ме подсети да поново погле-
дам своје ноге. Под ми је већ био
„дошао“ до колена!

Увијао сам се и копрцао покуша-
вајући да се ишчупам. Било је теш-
ко јер нисам имао никакав ослонац.
Моје руке пролазиле су кроз све за
шта бих покушао да се ухватим, а
исто тако и Греамове кроз мене.

Све у свему, био је то заиста ко-
мичан положај, те смо обојица мало
заборавили на озбиљност ситуаци-
је. Открио сам да кретањем могу
да спречим даље пропадање, те сам
непрекидно гацао по соби као по
некој мочвари. Греам је дигао руке
од мене, сео за сто и бацио се на
рачунање.

Свећ амеба

А онда, одједном зачух неки ви-
сок, треперав звук од кога ми кич-
мом пођоше жмарци. Потом у ваз-
духу поче да се ствара нека безо-
блична црвенкаста маса, налик на
облак. Погледах у Греама, али је он
и даље био задубљен у рачунање.

Посматрао сам облак. Његова бо-
ја колебала се између црвене и ру-
жичасте, постајући час светлија, час
тамнија. Његово пулсирање под-
сећало ме је на кретање амебе. „А
шта ако је то заиста живо биће?“
помислио сам. И одједном, као гром
ме погоди ново сазнање: физички
закон да два тела не могу заузима-
ти исто место у исто време био је
— погрешан! Два сасвим одвојена
света постојала су на истом простору,
попут радио-таласа који се укр-
штају у ваздуху али се не мешају
због различитих фреквенција. А ја
сам се, захваљујући лоше подеше-
ном кохереру, нашао између та два
света!

Одједном видех да ми се амеба
приближава. Имао сам утисак да ме
чак додирује, као да хоће да ме

испита. Било је то далеко од пра-
вог физичког осећања, али ипак до-
вољно да ме избезуми. Окретох се
и потрчах као махнит. Пројурио
сам кроз зид лабораторије и изле-
тео из медицинске школе на Вуд-
ленд авенију. Протрчао сам кроз је-
дан аутомобил, кроз зид куће пре-
ко пута и упао у једну трпезарију
у којој се управо вечерало. Јурио
сам даље као без душе, а онда сам,
сасвим исцрпљен, застао на углу 34.
улице и Улице кестенова. „Најзад
сам сам“, помислих с олакшањем.

Зајонетна свећлост

Но, није прошао ни секунд а већ
сам поново чуо онај звук и око ме-
не се створи гомила амеба. Знао

сам да нема смисла да и даље бе-
жим. Стао сам и чекао шта ће бити.

Одједном, почех да говорим. Из-
рекао сам, против своје воље, чита-
ву гомилу невезаних реченица.
Схватио сам да су ме ова бића на
неки необјашњив начин приморала
на то.

Једно по једно, проучавали су мо-
ја чула као што радознано дете ис-
питује механизам часовника. Гово-
рио сам, трптао, дисао. Трчкао
сам, стајао, лежао, седео, правио
рукама немогуће покрете. А тада,
као да их мој телесни механизам
више није занимао, прешли су на
— дух.

Морао сам да множим и да делим,
да решавам једначине другог сте-
пена и да налазим примере из Еу-
клидове геометрије. Извео сам не-
колико логичких закључака и на-
правио преглед светске историје.

Никада у животу нисам тако на-
прегнуто мислио као тада! За све
то време, људи су пролазили ули-
цом не примећујући ме. Био сам
очајан. Свега неколико блокова де-
лило ме од лабораторије, а ипак ми
се чинило као да сам бачен на дру-
гу планету.

Изненада, амебе почеше да дрх-
те и њихов обруч око мене попусти.
У даљини угледах неку зеленкасту
светлост. Био сам некако сигуран
да се плаше те светлости. „Сад је
тренутак!“ помислих. „Бежи!“ Али,
то није ишло тако лако. Био сам
као одузет. У мојој глави мисао о
бекству борила се са једним гласом
који је говорио: „Узалуд је... пре-
дај се...“ Схватио сам да ме то
амебе ометају. Стегао сам зубе, на-
прегао се и — начинио корак.

Предај се!

Сада сам знао да могу да бежим.
Још два-три корака направио сам
полако, као да извлачим ноге из
смоле, а затим потрчах према оној
зеленој светлости. Рачунао сам на
страх амеба и не питајући се шта
би та светлост могла бити. Можда
нешто још горе?

Али, тада се обрех пред медицин-
ском школом и схватих да ово зра-
чење долази из мог сопственог све-
та: један прозор на другом спрату
блештао је зеленом светлошћу. Пун
наде, појурио сам кроз хол и уз
главно степениште. Амебе су ми
још биле за петам и њихови „та-
ласи“ ометали су ми мисли. „Готов
си... Предај се...“ одзвањало ми
је у глави.

Стигао сам на други спрат и по-
трчао ходником, питајући се у ко-
јој би лабораторији могао бити из-
вор необичне светлости. У том трену-
тку она блесну с моје леве стране
и ја без оклевања улетех у зид.
Чинило ми се да пролазим кроз ки-
лометре и километре опеке и мал-
тера. Иза мене треперав звук прет-
варао се у продорно, панично пиш-
тање. Окретох се: црвени облаци
грчили су се у агонији.

Последње чега се сећам било је
запрепашћено лице доктора Барто-
на из рендгенолошког одељења.
„Значи, то су ти зраци“, помислио
сам, „којима су људи продрли у
свет амеба...“

Наопачке

Пробудио сам се у својој лабо-
раторији. Нада мном је стајао
Греам. Смејући се почео је да ми
прича како су ме он и доктор Бар-
тон у једном ћебету пренели из
рендгенолошког одељења.

— Забога, оставите то! — преки-
дох га. — Боље ми испричајте како
сте ме вратили у нормално стање!

— Ох, врло просто. Сећате ли се
како сам се онда бацао на рачуна-
ње? Хтео сам да пронађем вашу но-
ву атомску структуру да бих поде-
лио предајник.

— Па?
— Одједном сам се сетио да уоп-
ште не морам да рачунам! Кохерер
је већ био подешен на вашу нову
структуру.

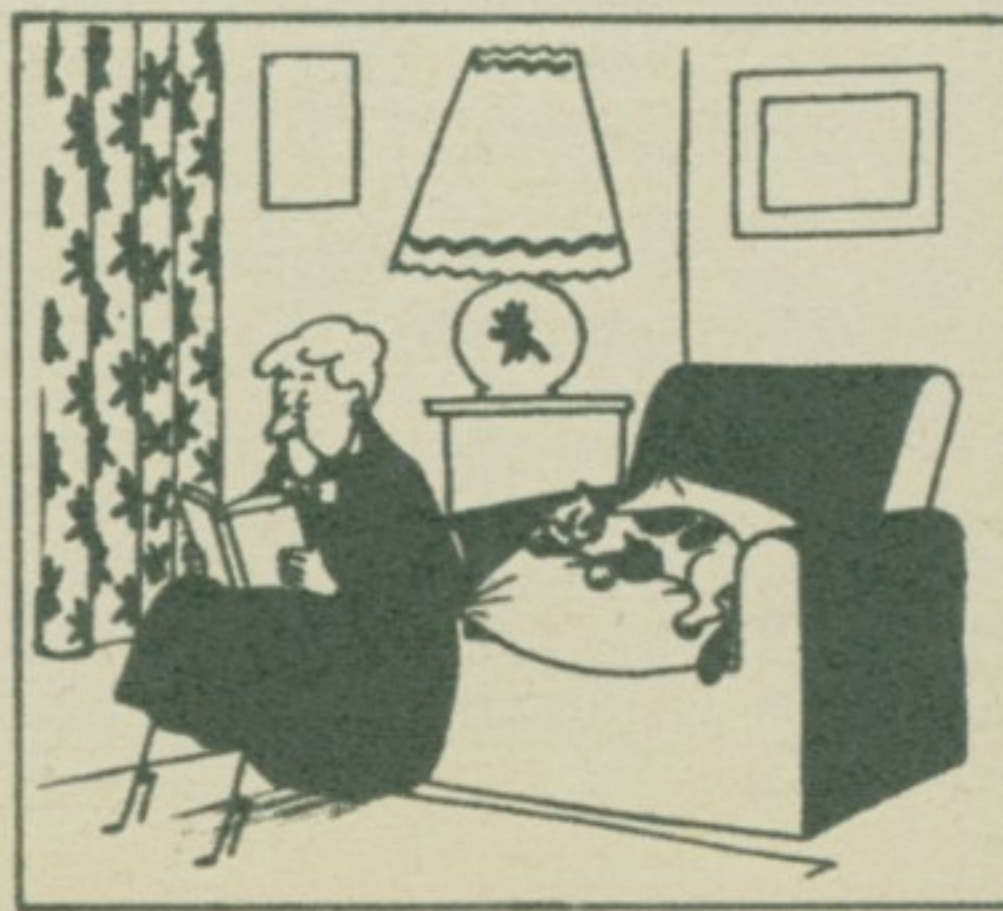
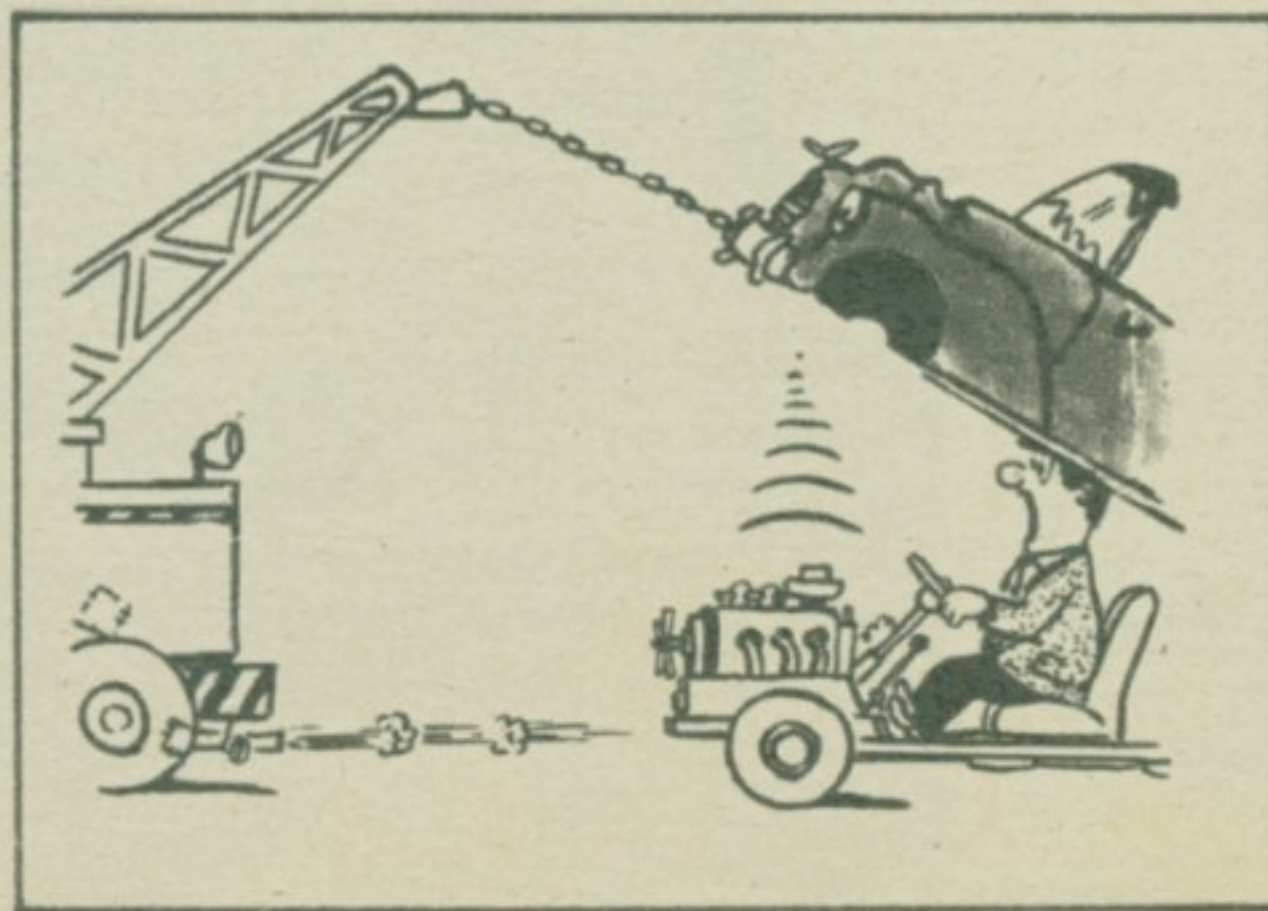
— И онда сте...

— Тачно, докторе. Онда сам пре-
дајник претворио у кохерер, а ко-
херер у предајник. Био је то ђа-
волски посао, али сам се некако
снашао уз помоћ белешки. Потом
сам вас обрнутим процесом вратио
у нормално стање.

— Преварио сам се у вама, Греа-
ме — рекох, стежући му руку. —
Ви сте врло бистар момак!

БЕЗ РЕЧИ

НОВА КЊИГА НОВИ ПРИЈАТЕЉ

ВУК КАРАЏИЋ • БЕОГРАД

Остали без турбана и Норико из Тајлана

ЈА САМ
ОВО ЧИТАО,
ЧАСНА
РЕЧ!

Леп и користан поклон за свако дете

ПОСЛЕ УСПЕХА У ФРАНЦУСКОЈ, КЊИГА „ДЕЦА СВЕТА“ ПРВИ ПУТ И У НАШОЈ ЗЕМЉИ

Читајући је сазнаћете многе детаље о животу људи и деце у Индији, Африци, СССР-у, Јапану и Мексику:

- Шта је тортиља
- Како се прави текила и користи пулка из кактуса
- Зашто се у Јапану слова цртају четкицом а не пишу оловком или пером
- Ко све долази у Бенарес на свету реку Ганг
- Какве су зиме у Москви

Велики број занимљивости пружиће вам 240 страница ове књиге са преко 200 оригиналних фотографија које је прикупио Доминик Дарбоа.

Књига је штампана ћирилицом, формат јој је 28,5 X 21, има пластифициране корице.

КЊИГА СЕ МОЖЕ КУПИТИ ЗА ГОТОВО ИЛИ НА ОТПЛАТУ У 3 МЕСЕЧНЕ РАТЕ ПО 20 ДИН

ПОСЕБАН ПОПУСТ ЗА ЧИТАОЦЕ ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА — АКО КУПУЈЕТЕ КЊИГУ ЗА ГОТОВО, ДОВИЂЕТЕ ЈЕ ЗА САМО 50 ДИНАРА.

ИП „ВУК КАРАЏИЋ“ 11001 Београд, Краљевића Марка 9
НАРУЧЕНИЦА

Овим неопозиво купујем књигу „ДЕЦА СВЕТА“
ЗА ГОТОВО по повлашћеној цени од 50 дин. и платићу поштару кад ми донесе књигу.
НА ОТПЛАТУ по цени од 60 дин. у три месечне рате које ћу уплаћивати редовно по пријему књиге, рачуна и одговарајућег броја уплатница почев од ———— 1973. године.
У случају спора признајем надлежност II општинског суда у Београду.

(Име и презиме)

(Занимање)

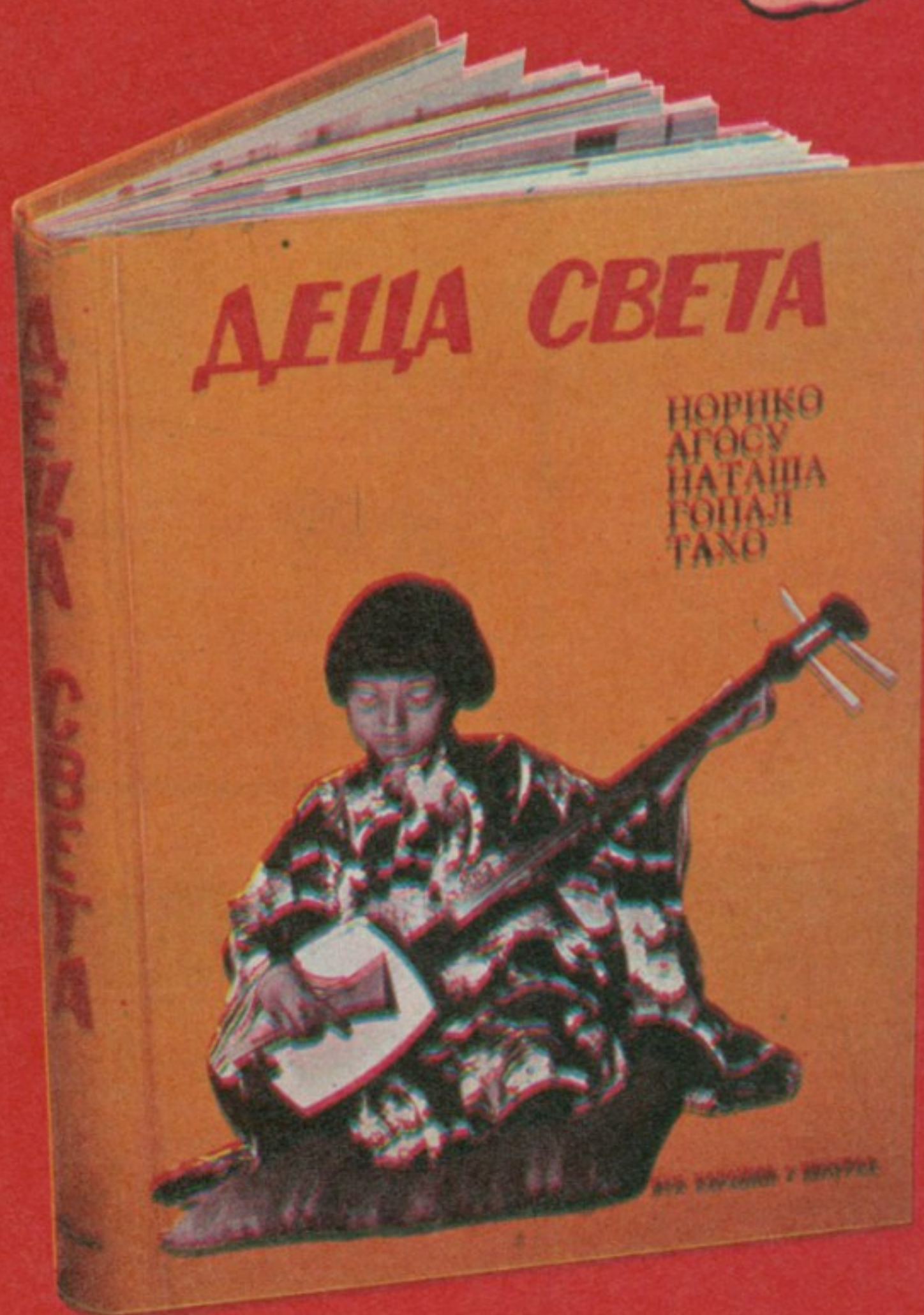
(Пошт. број, место, улица и број)

(Назив и адреса радне организације)

(Печат и потпис овлашћеног лица)

(Својеручни потпис купца)

(Број личне карте)

НАРУЧЕНИЦА СЕ ОВЕРАВА САМО ПРИ КУПОВИНИ НА ОТПЛАТУ.
ПЕНЗИОНЕРИ УМЕСТО ОВЕРЕ ПРИЛАЖУ ПОСЛЕДЊИ ОДРЕЗАК ЧЕКА ОД ПЕНЗИЈЕ.

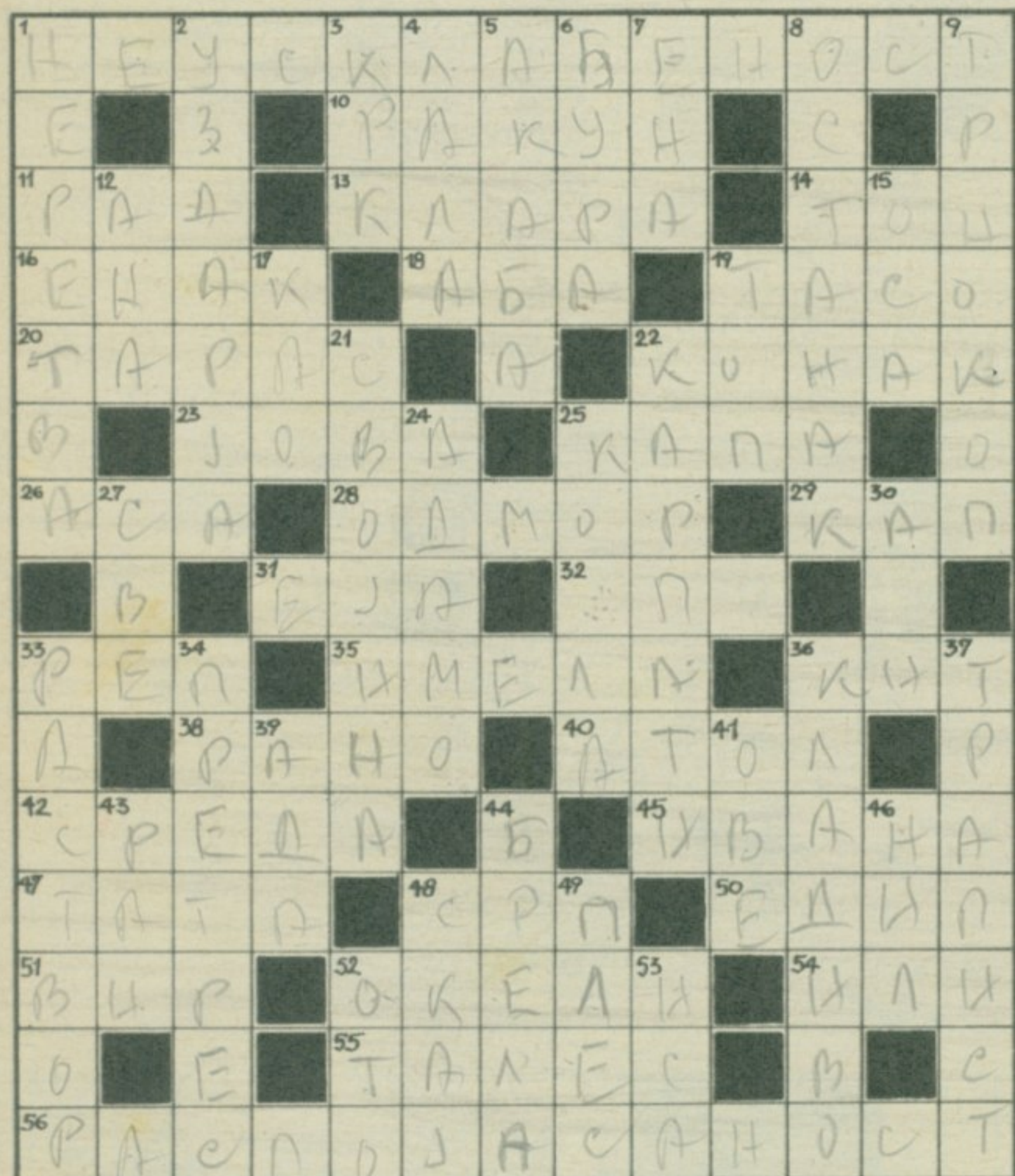
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) неприлагођеност, 10, амерички мали медвед, 11) посао, 13) женско име, 14) музички израз, 16) дивовско библијско племе, 18) грубо вунено сукно, 19) италијански ренесансни песник (Торквато), 20) име украјинског књижевника Шевченка, 22) преноћиште, коначиште, (турц.), 23) врста дрвета, 25) покривач за главу, 26) старојудејски цар, 28) починак, 29) део течности, 31) ноћна птица грабљивица, 32) аустријска новинска агенција, 33) део животињског тела, 35) полупаразитска биљка, 36) морски сисар, 38) привремено, 40) корално острво, 42) дан у недељи, 45) име књижевнице Брлић-Мажуранић, 47) отац, 48) пољопривредна алатка, 50) једна Корнејева драма, 51) вртлог, 52) белгијски шаховски велемајстор, 54) возник, 55) један од седморице легендарних хеленских мудраца, 56) раскалашност.

УСПРАВНО:

1) река у Херцеговини, 2) поклон, дар који се враћа, (множ.), 3) острво у Јадранском мору, 4) врста цвећа, 5) лука на Црвеном мору, 6) име песника Јакшића, 7) град на Сицилији, 8) недолазак, 9) пољопривредна алатка, 12) име глумице Мањани, 15) врста инсекта, 17) попут, 19) артиљеријско оруђе, 21) власништво, 22) планински венац у Румунији, 24) француски певач (Салваторе), 25) аустралијски мали торбар, 27) целокупно, 30) пријатељ (фр.), 33) отопина, 34) преметачина, 36) атлетска справа за бацање, 37) врста сира, 39) речно острво, 41) показна заменица, 43) скраћеница италијанске радио-телевизије, 44) место у Далмацији, 46), река у Африци, 48) вештачка кожа, 49) игра, 52) име књижевника Бихаљи-Мерина, 53) назив за острво Вис у старом веку.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) сто, 4) брига, 7) пст, 10) рудар, л, 11) злато, 12) при, 13) Алиса, 16) три, с, 17) Змијање, а, 18) ски, 20) снага, 21) уже, 23) ласо, 25) ода, 26) Урал, а, 27) трг а, 29) Ева, е, 30) трином, о, 32) пар, б, 34) ати, е, 35) стан, 37) Крк, 39) Итон, 41) тор, 42) лађар, 44) Ист, и, 45) комарац, т, 46) под, 48) нанос, 49) рам, 51) елиса, и, 52) плева, 53) ТАМ, 54) црика, 55) дан.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Мокедонска 29. Директор Миролуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живоград Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дина, полугодишња 44,00 дина, тримесечна 22,00 дина. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дина, полугодишња 88,00 дина, тримесечна 44,00 дина. Уплате на текући рачун 46001-4601-822. Годишња претплата у иностранству: ДМ 34 — \$ 12 — Ф 54 — \$ 40 — \$ 52. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефон: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Мокедонска 35/1 тел. 22-711.

На основу нишљења републичког секретаријата за културу СРС број 413-29/73-82 од 22. 1. 1973. године не плаћа се порез на промет.

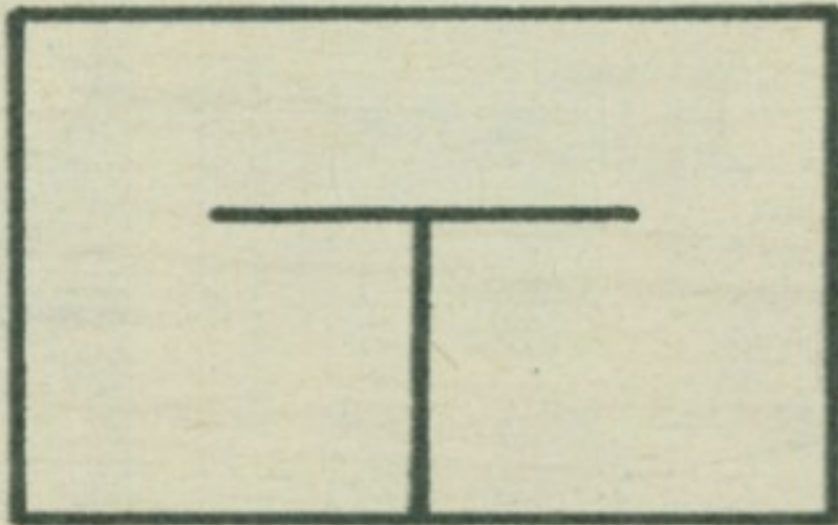
МАЛА ПОШТА

НЕ УМЕМ ДА РЕШИМ

Драги Забавнице,

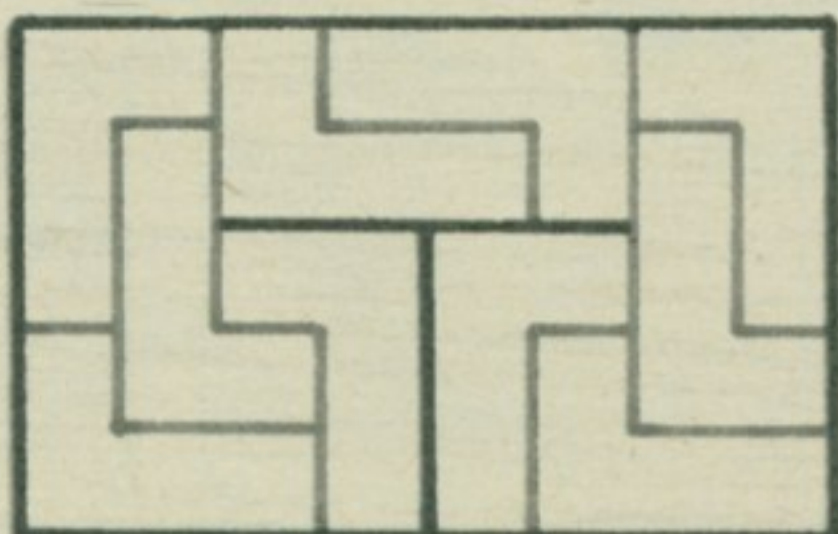
у једној књизи са разним задацима пронашао сам и овај проблем који никако не могу да ријешим. Ево како гласи:

Како се може подјелити ова фигура на десет дијелова истог облика и површине а да се оно Т у средини не преломља.

Сунчица Ђоновић,
Титоград

Ево како:

МИ РАДИО-АМАТЕРИ

Драги чика уреднице,

као ваш стални читалац молио бих вас да ми одговорите на којој се таласној дужини споразумевају сви међународни радио-аматери.

Милан Корниша,
Сарајевска 2/В,
Београд

Радио-аматери одржавају своје радио-везе на светским утврђеним ОПСЕЗИМА који нису исти за све земље. У Југославији они су, изражени у мегахерцима, следећи: 3,5 — 3,8, 7 — 7,1, 14 — 14, 350; 21 — 21,450, 28 — 29, 700; 144 — 146 и већих опсега који се користе са специјалном апаратуром. Детаљније о

свему можете прочитати у часопису „Радио-аматер“ који излази у Београду једном месечно. Претплата за годину дана износи 58 динара, полугодишња 29 динара. Адреса редакције је: Булевар Револуције 44/II, Београд.

РОДИТЕЉИ СЕ БУНЕ

Драги Забавнице,

видео сам код неких својих старијих другова да се тетовирају, па бих и ја желео да упишем једно име. На жа-

лост, моји родитељи су нешто научили о томе и од тада ме непрестано гњава да то не треба да урадим. Ја бих и даље хтео, поготову што име није дугачко. Реци ми нешто више о обичају тетовирања и да ли је то заиста тако штетно као што моји тврде.

Бранислав Ђукић,
уч. V разреда Осп. школе,
Београд

Многи људи широм света шарају своје тело, нарочито руке и груди, а понекад и остале делове тела цртајући по њима разноврсне слике и знаке. То понављају раде морнари, поготову они који се враћају са далеких путовања.

Тетовирање се врши на два начина: прављењем ожиљака на телу по моћу игала, ножића и сличних инструмената — то је обичај код народа тамне коже, или увођењем боје под епидерму — код народа светлије боје коже.

Обичај тетовирања раширен је код многих народа, нарочито међу становницима Микронезије, Полинезије, Африке, Јапана али је познат и код нас као и код других европских народа. За тетовирање су знали људи од најдањих времена. Тетовирали су се и стари Асирци, али и некадашњи становници Балкана: Илири, Трачани, Сармати, Дачани. Чувени морепловци Кук и Колумбо помињу у својим дневницима да су видели многе људе у Новом Свету који су били тетовирани. Њихова тела била су украшена најразноврснијим шарама, ликовима људи, паса, лукова и стрела. У Јапану је обичај да се ишара цело тело, и то у више боја.

Е сад, ево и одговора за тебе:

При тетовирању постоји могућност да се инфицираш ако инструменти којима се ради нису чисти, а само тетовирање доста боли и што је најважније, не може се ничим уклонити. Није искључено да се теби то име касније неће свиђати већ неко сасвим друго, па макар било и дугачко.

ИЗГУБЉЕН МЕДАЉОН

Драги Забавнице,

молим те објави ово писмо јер ми сам ти можда помоћи. Недавно сам у Земуну изгубила медаљон у облику сребрне олимпијске медаље са посветом. На једној страни било је написано латиницом: ДИМИТРИЈЕВИЋ ВЕСНИ. Молим да се поштом читалац и налазач оцазове мом позиву. Следи награда.

Весна Димитријевић,
Радоја Дакића 33,
Нови Београд

